

Α) ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΚΛΕΨΑΜΕ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Γαλλική εφημερίδα Liberation κυκλοφόρισε στο τέλος του περασμένου χρόνου με ένα άρθρο συγκλονιστικό: «**Τελικά όλη η Ευρώπη έκλεψε κάτι από την Ελλάδα**» της Ιταλίδας συγγραφέα και δημοσιογράφου Αντρέα Μαρκολόγκο.

Αναφέρει την ιστορία του Λόρδου Έλγιν, με ποιο τρόπο απέσπασε τα μάρμαρα του Παρθενώνα και πως σε δεκαπέντε χρόνια ο Παρθενώνας που είχαν περάσει 2.500 χρόνια, μαρτύρισε και διαλύθηκε, όσο ποτέ άλλοτε.

Ο πάπας Φραγκίσκος που μας συμπονάει, θέλησε να διορθώσει μια αδικία 200 και πλέον ετών και επέστρεψε μέρος της ανατολικής ζωοφόρου στο Μουσείο της Ακρόπολης. Αυτό φυλάσσονταν στο Αρχαιολογικό Μουσείο του Παλέρμο, όπου είχε φθάσει εκεί στις αρχές του 19ου αιώνα άγνωστο από πού και πώς έφθασε εκεί.

Η καλή δημοσιογράφος μέσω του άρθρου της μας υπενθύμισε το προφητικό ποίημα του Λόρδου Βύρωνα, «**Η κατάρα της Αθήνας**» (μέρος δημοσιεύοντας στο τέλος) που μαστιγώνει τον Έλγιν και τους ομοίους του.

«Τελικά – γράφει – όλη η Ευρώπη, όλοι μας, κλέψαμε κάτι από την Ελλάδα, είτε ήταν οι ιδέες της, από τις οποίες σφυροκλατήσαμε τις δυτικές μας ρίζες, είτε τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, δεν έχει σημασία. Κάποτε θα πρέπει να μάθουμε να πληρώνουμε το χρέος μας στην Αθήνα. – Να είμαστε καλά και να περιμένουμε!!!»

Η τέως πρύτανης του Πανεπιστημίου της Σορβόνης ελληνίδα Ελένη Γλυκατζή-Αρβελέρ μας ξάφνιασε με τις τελευταίες αποκαλύψεις.

Ο Σουλτάνος Σελίμ Γ' – έγραφε – δεν έδωσε ποτέ επίσημο φιρμάνι για να πάρει ο Έλγιν τα Μάρμαρα. Αυτό δεν το λέω εγώ, αλλά μας το λέγουν δύο Τούρκοι ακαδημαϊκοί ερευνητές των οθωμανικών αρχείων, η Σεΐνεπ Εγκέν και ο Ορχάν Σακίν και απέδειξαν ότι δεν υπάρχει επίσημο φιρμάνι και η όλη επιχείρηση έγινε από την Έλγιν, έπειτα από δωροδοκία σε

Β) ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΟΥΝ!

Από τα 80 εκατ. δολάρια θα πληρώσουμε 215 εκατ. δολάρια;

Το Κογκρέσο προ ολίγων πημερών ενέκρινε την πώληση των F-35 στην Ελλάδα, είναι τα νέα τύπου μαχητικά αεροπλάνα.

Στις 16 Νοεμβρίου 2021 ο αποβιώσας αντιπρόεδρος της Global Pursuits Initiatives της Lockheed Martin Aeronautics Ντέντης Πλέσσας στην Αθήνα, ο οποίος στα πλαίσια ενημέρωσης που έκανε στους δημοσιογράφους, δήλωσε: «**Αν η Ελλάδα αποφασίσει να προμηθευτεί το προηγμένο μαχητικό 5^η γενιάς F-35, η τιμή "fly away" της κάθε μονάδας υπολογίζεται πως θα βρίσκεται κάτω των 80 εκατ. Δολάρια, περιλαμβανομένων συστήματος αυτοπροστασίας, επιπρόσθετων ατρακτίδων κ.ά.**».

Τελευταία ακούσαμε από τα Μ.Μ.Ε. ότι:

«**Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ αποφάσισε να εγκρίνει μια πιθανή στρατιωτική πώληση**

στην κυβέρνηση της Ελλάδας, 40 F-35 Joint Strike Fighter συμβατικής απογείωσης και προσγείωσης (STOVL) και σχετικού εξοπλισμού για εκτιμώμενο κόστος 8,6 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Η Υπηρεσία Συνεργασίας για την Αμυντική Ασφάλεια παρέδωσε την απαιτούμενη πιστοποίηση, ειδοποιώντας το Κογκρέσο για αυτήν την πιθανή πώληση σήμερα...». Αν είναι αλήθεια αυτό που ακούσαμε και διαβάσαμε, πως μέσα σε δύο χρόνια εκτοξεύτηκε η τιμή των 80 εκατ. Κάθε αεροπλάνο στο τριπλάσιο και έφθασε στα 215 εκατ. Δολάρια;

Μήπως, αυτό συνέβη, επειδή τα τελευταία χρόνια γίναμε πιο στενοί φίλοι και τους διευκολύναμε σε ότι μας ζητούσαν, ακόμα και από το βάρος του εξοπλισμού που είχαμε για την άμυνα των απειλούμενων νησιών μας;

Το κάνουν να μας ευχαριστήσουν!

Το κάνουν να μας ευχαριστήσουν!

Γ) ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Τον Οκτώβριο της Τουρκάλα δημοσιογράφος Ουζάι Μπουλούτ με το δημοσίευμά της έριξε βόμβα στο «Τουρκικό κράτος». Αποκάλυψε τα εκατομμύρια κρυπτοχριστιανών Ελλήνων και Αρμενίων που εξισλαμίστηκαν από Σελτζούκους και τώρα προκαλούν τρόμο στην Άγκυρα και τον Ερντογάν που κατάγεται από το ελληνικό χωρό Ποταμιά της Ριζούντας του Πόντου.

Η ίδια αναφέρει χαρακτηριστικά: «**κατάγομαι από μια χώρα που ήταν ορθόδοξη χριστιανική και ελληνική για αιώνες, αλλά που έχει εξισλαμιστεί.**

Οι περισσότεροι άνθρωποι εκεί είναι ελληνικής καταγωγής, αλλά καθώς οι πρόγονοι τους εξισλαμίστηκαν, πιστεύουν ψευδώς ότι το τουρκικό Ισλάμ είναι η πραγματική τους ταυτότητα.

Σήμερα δεν υπάρχει ούτε μία ενεργή Ορθόδοξη Εκκλησία στην πόλη γεννητής μου και ακόμη και χριστιανικά νεκροταφεία έχουν καταστραφεί.

Πολλοί εξισλαμισμένοι Έλληνες εκεί μισούν πλέον τους Ορθόδοξους Έλληνες αδελφούς τους. Έχω δει από πρώτο χέρι τι κάνει ο εξισλαμισμός στον πολιτισμό και την ελευθερία. Έτσι, θεωρώ ότι αυτό που σταδιακά συμβαίνει στην Ευρώπη, είναι καταστροφικό και πρέπει να σταματήσει».

Ο Τούρκος δικηγόρος, δημοσιογράφος και ακτιβιστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα, σε βαρυστήμαντο άρθρο του αναφέρει: «**υπάρχουν πολλά περιστατικά που μας αποκάλυψαν την παρούσια Κρυπτοχριστιανών, οι οποίοι βγαίνουν ανοικτά πλέον στην Τουρκία και διεκδικούν την ταυτότητά τους, υπολογίζοντας την πραγματικότητα και αυτό φαίνεται ότι λειτουργεί ως καταλύτης, για να κάνουν και άλλοι το ίδιο.**

Χιλιάδες Κρυπτοχριστιανοί γυρνούν στην πατρογονική θρησκεία τους».

Εκατομμύρια Τούρκοι σήμερα ανακαλύπτουν την... αλήθεια και το «μυστικό», χάρη στα DNA τεστ του εμπορίου που κρίνονται ως πολύ αξιόπιστα, και βάση αυτών ούτε το 1% από αυτούς που θεωρούσαν ότι είχαν «τουρκικό αίμα» στις φλέβες τους δεν έχουν, παρά ξεκάθαρο μείγμα εθνότητας από αυτές που εξισλάμισαν τα τελευταία 200-300 χρόνια, δηλαδή Αρμένιους, Χεταίους, Ασσύριους αλλά κυρίως Έλληνες.

Ο καθηγητής της Γενετικής του Α.Π.Θ. και Πρόεδρος του Τμ. Βιολογίας Κώστας Τριανταφυλλίδης, επιβεβαίωσε ότι «**η γενετική σύσταση των σημερινών Τούρκων πολιτών έχει αναλυθεί πλήρως. Το 30% είναι πληθυσμοί της κεντρικής Ασίας – μογγολικής καταγωγής – και το υπόλοιπο 70% προέρχεται από τους γηγενείς της Ανατολίας, δηλαδή πρόκειται για Έλληνες, Αρμένιους, Χιτίτες και άλλες εθνότητες», και σημείωσε:**

«**Πρόκειται για μοναδικό παράδειγμα που η πληθυσμιακή μειοψηφία επιβάλλεται πολιτιστικά και όχι μόνο στους γηγενείς.**

Μερικά ενδεικτικά δημοσιεύματα του Τουρκικού Τύπου:

Το περιοδικό «**Άκτουέλ**» της εφ. «**Σαμπάχ**

σε άρθρο «**ο Πορθητής ήταν Χριστιανός;**»!

Έγραφε: «**Επιστρέφουν στις θρησκευτικές τους ρίζες!** Επισημάνει ότι σε 3 χρόνια μοιράστηκαν 8 εκατομμύρια Ευαγγέλια (incil) στην τουρκική γλώσσα, ενώ φανερά βαπτίζονται Χριστιανοί πολλοί μουσουλμάνοι απόγονοι εξισλαμισμένων Ελληνογενών που ανακαλύπτουν τις χριστιανικές τους ρίζες!

Η εφημερίδα «**Μιλιέτ**» -γράφει- ότι με μέριμνα τούρκου δημάρχου, γιορτάστηκε ευλαβικά στη Σπλιβρία η μηνή του Αγίου Νεκταρίου με μαζική συμμετοχή «μιουσουλμάνων»!

Τα τελευταία χρόνια επετέραπτο στην εορτή των Θεοφανίων να ρίχνεται στο Βόσπορο ο Σταυρός.

Πιο πολύ χάρηκαν οι Τούρκοι ψαφάδες, γιατί θεωρούσαν ότι ο λόγος που μειώθηκαν τα ψάρια στη θάλασσα, ήταν που δεν έριχναν οι Ρωμιοί το Σταυρό τα Φώτα!

Η «**Σαμπάχ**» τιτλοφορεί με τίτλο: «**Η Εκκλησία της Παναγίας στην Κωνσταντινούπολη, τελευταία ελπίδα για τους Τούρκους!**»

Τη χαρακτηρίζει «**Πόρτα ελπίδας**», τόπο προσκυνήματος και προσευχής στα προβλήματα των Τούρκων με αθρόα προσέλευση, που κάθε 1^η του μηνός δημιουργείται το αδιαχώρπτο!

Η φήμη της Παναγίας απλώθηκε παντού και οι Τούρκοι – ακόμα και διάσημοι – προσέρχονται, για να ανάψουν κεριά, να φιλήσουν το χέρι Ορθόδοξου παπά, δηλώνοντας ότι εκεί είναι το σπίτι του Θεού, γιατί γίνονται θαύματα!

Η «**Χουριέτ**» πρώτη σε κυκλοφορία τουρκική εφημερίδα δημοσίευσε πριν λίγα χρόνια ότι Τούρκος υποψήφιος δημάρχος κυβερνώντος ισλαμικού κόμματος ζήτησε την ευλογία του Πατριάρχη, παρακολουθώντας τη θ. λειτουργία στην Παναγία Ευαγγελίστρια την 25^η Μαρτίου (!), μίλησε δημόσια σε Τούρκους δημοσιογράφους, «για την αγιότητα του πηγέτη της Ορθοδοξίας και του πρόσφερε τριαντάφυλλο...!»

Έρημοι ναοί λειτουργούν και ξαφνικά γεμίζουν κρυπτοχριστιανών που κοινωνούν συνειδητά, υποτείνουν ακόμα και το λάδι όλα τα 5ήμερα της Μ. Τεσσαρακοστής.

Γράφονται συνθήματα σε τοίχους από νέους με αναζητήσεις: «**Δεν θέλουμε να είμαστε πια μουσουλμάνοι. Θέλουμε να γίνουμε Χριστιανοί!**»

Τούρκοι λένε σε Έλληνες επισκέπτες: «**Ο τόπος αυτός είναι δικός σας.**»

Hos geldiniz!

Αγίων συγκαταλέγονται οι Προφήτες, οι Απόστολοι, οι Πατέρες και όλοι οι διά μέσου των αιώνων φίλοι του Χριστού, όσοι μετέχουν της φωτιστικής και θεοποιού ενέργειας του Θεού, μεταξύ τών οπίων οι μάρτυρες, οι όσιοι ασκητές, κληρικοί και λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες, νέοι και πλικιωμένοι. Όλοι αυτοί λέγονται Άγιοι.

Άγιοι δεν είναι οι καλοί άνθρωποι, αλλά όσοι συνδέονται με τον άσαρκο και σεσαρκωμένο Λόγο, τον Χριστό. Η αγιότητα είναι το κοινό γνώρισμα όλων των Προφητών, Αποστόλων, Πατέρων, Μαρτύρων, Ασκητών. Όλοι είναι Άγιοι, διότι έχουν την αγιοποιό ενέργεια του Θεού, και είναι Πατέρες, διότι γεννούν πνευματικά παιδιά.

«Η διάκριση μεταξύ Αγίων και Πατέρων δεν υπάρχει στους Πατέρες. Στους Πατέρες της Εκκλησίας, οι Άγιοι είναι οι Πατέρες και Πατέρες είναι οι Άγιοι».

Άγιοι λέγονται, όσοι δια της καθάρσεως και του φωτισμού φθάνουν στην θέωση, μετέχουν της θεοποιού ενέργειας του Θεού.

«Εκείνοι που έχουν φθάσει στην θέωση και έχουν γίνει Άγιοι, είναι μια πραγματικότητα ή δεν είναι πραγματικότητα; Αυτό είναι το θεμέλιο».

Η αγιότητα δεν έχει μια ουμανιστική και πιθικολογική έννοια, αλλά θεολογική. Άγιοι είναι, όσοι θεραπεύθηκαν πνευματικά, δηλαδή όσοι, αφού η καρδιά τους καθαρίσθηκε, έφθασαν στον φωτισμό του νου και την θέωση. Αυτοί είναι τα πραγματικά -ενέργεια- μέλη του Σώματος του Χριστού.

«Υπάρχει η αντίληψη σήμερα ότι αν είναι κανείς καλός άνθρωπος, νομοταγής κλπ. Τότε είναι καλός Χριστιανός, υποψήφιος άγιος. Οπότε, όλες οι γιαγιάδες μας και οι παππούδες μας είναι υποψήφιοι Άγιοι. Αυτά, βέβαια, με τα κριτήρια των πιθικολόγων. Εάν έχει κανείς πιθικολογική αντίληψη περί αγιότητος, τότε μπορεί να έχει τέτοιες αντιλήψεις.

Στην πατερική θεολογία, όμως, υπάρχει άλλη αντίληψη. Όποιος θεραπευθεί, αυτός ο θεραπευμένος είναι άγιος. Διότι άγιος στην πατερική παράδοση σημαίνει ένας θεραπευμένος άνθρωπος και τίποτε άλλο: σημαίνει εκείνος που έχει περάσει από την κάθαρση, έφθασε στον φωτισμό και από τον φωτισμό έχει περάσει στην θέωση. Αυτός είναι ο θεραπευμένος και, επομένως, αυτός ο θεραπευμένος είναι άγιος.

Γ' αυτόν τον λόγο, στην αρχαία Εκκλησία, ο ένας αποκαλούσε τον άλλο Άγιο, πριν πεθάνουν ακόμα. Γιατί ελέγοντο Άγιοι οι Χριστιανοί, οι Άγιοι της Θεσσαλονίκης, οι Άγιοι της Κορίνθου κλπ. Και αποκαλούσαν τους ζωντανούς Αγίους; Γιατί; Διότι τα μέλη της Εκκλησίας στην αρχαία εποχή ήσαν αυτοί που ήσαν σε κατάσταση φωτισμού. Είχαν τουλάχιστον την νοερά προσευχή. Και αφού είχαν την νοερά προσευχή και ευρίσκοντο σε κατάσταση φωτισμού, ελέγοντο Άγιοι».

Η νοερά ενέργεια στην ζωή της πτώσεως δεν λειτουργεί ί ιππολειτουργεί. Έτσι, όταν η νοερά ενέργεια αποδεσμεύεται από την λογική ενέργεια και ενεργοποιήται, τότε ο νους φωτίζεται και ο άνθρωπος με την ενέργεια του Θεού και την δική του συνεργεία φθάνει στην θέωση. Αυτός είναι άγιος. Ο άγιος, με την ενέργεια του Θεού και την δική του συνεργεία, καθίσταται Ναός του Αγίου Πνεύματος.

Ο Απόστολος Παύλος αναλύει αυτό το γεγονός. Γράφει: «όσοι γαρ Πνεύματι Θεού άγονται, ούτοι εἰσιν υἱοί Θεού»

(Ρωμαίους Η', 14). Το να άγεται κανείς υπό του Πνεύματος, σημαίνει ότι έλαβε το άγιον Πνεύμα και απέκτησε το χάρισμα της υιοθεσίας: «ου γαρ ελάβετε Πνεύμα δουλείας πάλιν εις φόβον, αλλ' ελάβετε Πνεύμα υιοθεσίας»

(Ρωμαίους Η', 15). Το πνεύμα δε της υιοθεσίας εκφράζεται με την καρδιακή προσευχή: «εν ω κράζομεν Αββά ο Πατέρα» (Ρωμαίους Η', 15). Και το σημαντικό είναι ότι «αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί τω πνεύματι ημών ότι εσμέν τέκνα Θεού» (Ρωμαίους Η', 16). Όταν κάποιος δεν έχει αυτό το Πνεύμα, δεν έχει νοερά προσευχή, δεν είναι Υιός κατά Χάρη του Θεού και, επομένως, δεν είναι πραγματικό μέλος του Σώματος του Χριστού: «ει δε τις Πνεύματα Χριστού ουκέτι έχει, ούτος ουκέτι εστίν αυτού» (Ρωμαίους Η', 9).

Αυτά τα γνωρίσματα είναι εκείνα που χαρακτηρίζουν τον Άγιο.

«Ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι δεν ομιλούμε με σοφία ανθρώπινη, αλλά με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Τι εννοεί αυτό και γιατί αντιπαρατάσσεται η δύναμη του Αγίου Πνεύματος με την σοφία του κόσμου τούτου; Είναι η δύναμη της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος μέσα στον άνθρωπο.

Ο καθένας που βλέπει έναν Άγιο καταλαβαίνει ότι είναι Ναός του Αγίου Πνεύματος. Δεν πείθεται περί του ότι είναι Ναός του Αγίου Πνεύματος με φιλοσοφικά επιχειρήματα ή με θεολογίες του ενός και του άλλου. Βλέπει ότι είναι Ναός του Αγίου Πνεύματος. Γιατί; Γιατί πολλές φορές ακούει κιόλας, που κάνει μέσα του τον παπά.

Τι λέει η μαρτυρία του Πνεύματος στο πνεύμα του ανθρώπου: ότι εσμέν τέκνα Θεού κ.ο.κ. Αυτή η μαρτυρία για την οποία μιλάει ο Απόστολος Παύλος, που λέει ότι κράζει: Αββά ο Πατέρας εν ταῖς καρδίαις ημών κλπ, αυτό το Πνεύμα που κράζει μέσα στις καρδιές μας, είναι μια πραγματικότητα που περιγράφει ο Απόστολος Παύλος ή είναι μια φαντασιοπλεξία;

Ο Απόστολος Παύλος στις επιστολές του μιλάει γι' αυτήν την δύναμη του Αγίου Πνεύματος, μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Τι είναι αυτή η δύναμη; Και αν προσέξει κανείς αυτά που γράφει ο Απόστολος Παύλος, βλέπει ότι μιλάει για πραγματική προσευχή μέσα στην καρδιά του ανθρώπου».

Η διαφορά μεταξύ τρελλών και Αγίων βρίσκεται στο πώς λειτουργεί η νοερά ενέργεια. Εάν η νοερά ενέργεια στον άνθρωπο ταυτίζεται με την λογική ενέργεια και αυτή εκτρέπεται από την κανονική λειτουργία, αυτό είναι τρέλα. Εάν η νοερά ενέργεια κινείται κατά Θεόν και υπό του Αγίου Πνεύματος, τότε ο άνθρωπος είναι άγιος.

«Η διαφορά μεταξύ τρελλών και αγιότητος είναι στο ότι στην μια περίπτωση η νοερά ενέργεια είναι αδέσμευτη, ακαλιναγώηπτη κ.ο.κ. και επηρεάζει την προσωπικότητα του ανθρώπου κατά τέτοιο τρόπο, που κανείς γίνεται τρελός, διότι δεν λειτουργεί κανονικά, όπως ένας κανονικός άνθρωπος».

Όταν ο άνθρωπος μετέχει της φωτιστικής και της θεοποιού ενέργειας του Θεού, τότε βιώνει την θεία Χάρη σε όλη την ύπαρξη, στην ψυχή, με την νοερά προσευχή, και στο σώμα, με την υπέρβαση του φόβου του θανάτου. Έτσι οδηγείται στο μαρτύριο.

«Οι βίοι των Νεομαρτύρων είναι μια απόδειξη ότι η κατάσταση του φωτισμού, όπως υπάρχει στην αρχαία Εκ-

κλησία στα χρόνια των διωγμών, συνέχιζε να υπάρχει ως καρδιά της Ορθοδοξίας κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Αυτή η δύναμη του πιστού να υποστεί τα μαρτύρια, είναι εκείνο που έσωσε την Ορθοδοξία στα χρόνια της Τουρκοκρατίας και δεν τουρκέψανε όλοι οι Ρωμαίοι. Οι περισσότεροι Ρωμαίοι τουρκέψανε. Η μικρή μειονητική που είχε μείνει, γιατί δεν τούρκεψε; Είχε πολλή εμπιστούση στους Αγίους της Εκκλησίας, ότι είναι φορείς της θείας Χάρτης και ότι μέσα τους υπήρχε πραγματικά η θεία δύναμη. Και τι είναι θεία δύναμη; Είναι η δύναμη που απορεί να υποστεί όλα τα μαρτύρια και τα βασανιστήρια του σώματος, για να μην αρνηθεί τον Χριστό. Αυτό ήταν απόδειξη της ορθής πίστεως».

Επομένως, οι Άγιοι δεν είναι οι καλοί άνθρωποι, αλλά οι θεούμενοι. Υπάρχουν μερικοί που υποκρίνονται τον Άγιο, αλλά αυτοί στην πραγματικότητα είναι υποκριτές λαοπλάνοι. Ακόμη και οι αιρετικοί είναι καλοί άνθρωποι, μπορεί να έχουν πιθική ζωή, αλλά αφού δεν έχουν την Ορθόδοξη θεολογία και την ασκητική της Εκκλησίας παραμένουν στην πιθική ζωή, δεν μετέχουν της θεοποιού ενέργειας του Θεού και δεν μπορούν να θεραπεύουν άλλους ανθρώπους.

«Σε ένα Συνέδριο, κάποιος σπάωθηκε και είπε ότι ο Άρειος ήταν άγιος άνθρωπος. Διότι δεν ήξερε τι ήταν αγιότητα. Ήταν και άλλοι παρόντες εδώ και το άκουσαν με τα αυτιά τους, ότι ο Άρειος ήταν άγιος άνθρωπος. Τι εννοούσε; Εννοούσε ότι ο Άρειος ήταν καλός άνθρωπος. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ήταν καλός άνθρωπος, ήταν πάρα πολύ καλός άνθρωπος ο Άρειος». Άλλο, όμως καλός άνθρωπος και άλλο άγιος. Οι Άγιοι μετέχουν της θεοποιού ενέργειας του Θεού και αυτό είναι έκδηλο, γιατί μπορούν να βοηθούν τους ανθρώπους, κάνουν θαύματα και τους θεραπεύουν. Και οι ψευδογιατροί μπορεί να είναι καλοί άνθρωποι, αλλά δεν μπορούν να θεραπεύουν.

«Πας σε έναν κομπογιαννίτη γιατρό και λέει ναι, ξέρεις, θα κάνουμε τούτο, θα κάμιουμε εκείνο, μερικές εντριβές, έχεις αυτό, έχεις εκείνο, και μαζεύει τα χιλιάρικα, δεν ξέρω πόσους μήνες. Στο τέλος αναγκάζεται ο άλλος να πάει σε άλλο γιατρό. Τότε καταλαβαίνει ότι αυτός ήταν κομπογιαννίτης». Έτσι, ο σκοπός της Εκκλησίας είναι να αγιάσει τα μέλη της, αλλά ταυτοχρόνως και να χρησιμοποιήσει τον κατάλληλο τρόπο, για να επιτύχει αυτόν τον στόχο. Έχει τονισθεί κατά κόρον ότι η αγιότητα βιώνεται με την ενέργεια του Θεού και την συνεργεία του ανθρώπου. Ο Θεός ενέργει και ο άνθρωπος συνεργεί.

«Εδώ πρέπει να θίξουμε την ελευθερία του ανθρώπου. Θυμάμαι πάντοτε την μπτέρα που, μου έλεγε, «παίντι μου», λέει, και με τα Καππαδοκικά, «παίντι μου, άντρωπος άγιος με το ζόρι ντεν γίνεται». Δεν μπορεί, βέβαια, ο άνθρωπος με το ζόρι να γίνει άγιος, ο καθένας πρέπει να επιλέξει τον δρόμο της ασκητικής θεραπείας». Η ασκητική θεραπεία συνδέεται αναπτόσπαστα με την μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας. Πρόκειται για την κάθ

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΕΣΩΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΦΟΡΟΥΣ

(Μια επίκαιρη επιστολή του)

Δεν είναι λοιπόν η πρώτη φορά στην ιστορία της Πατρίδας μας που βρέθηκε σε αυτήν τη δεινή οικονομική κατάσταση. Τα ίδια προβλήματα έπρεπε να αντιμετωπιστούν από συστάσεως του Ελληνικού Κράτους. Αυτό που δεν είναι ίδιο, όμως, είναι το ήθος και το ποιόν των κυβερνώντων και του λαού μας. Η ιστορία επαναλαμβάνεται, αλλά σε κάθε της κύκλο φαίνεται ότι οι Έλληνες χάσαμε και εξακολουθούμε να χάνουμε, όλο και περισσότερα από εκείνα τα θετικά στοιχεία που μας βοήθησαν ανά τους αιώνες, όχι μόνο να επιβιώσουμε, αλλά να προοδεύσουμε σαν' Έθνος και να αποτελέσουμε πηγή γνώσεως για την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο.

Μελετώντας την επίκαιρη αυτή επιστολή, αλλά και άλλες που διέσωσε ως πολύτιμη παρακαταθήκη ένας από τους γραμματείς του Καποδίστρια, διδασκόμαστε από την ταπείνωση του οπουδαίου αυτού Πολιτικού, το ήθος και το ύφος του, το σεβασμό του προς το λαό και τους Άρχοντες αλλά και από την ευθυκρισία του και την πολιτική και διπλωματική στοαπνική του.

**Προς την Γερουσίαν.
Ναυπλίω, 17 φεβρουαρίου
1831**

Πολλάκις σας ωμιλήσαμεν, κύ-

0101 8

ρις, εἰς τας μερικωτας ημαν στων χρηματικών πόρων της Πολιτείας προσοχήν σας επεκαλέσαμεν επί την προκύπτουσαν είτε εκ της βραδείας των οφειλομένων παρά των ενοικιασμάτων φορολογουμένων, είτε εκ της αναβολής δανείου ή χρηματικής συνδρομής των συμμαχών Αυλών δια τα προβλέποντα εις διάφορα της Ευρώπης με

Ημείς μεν εκ παντός τρόπου πγωνίσθημεν παρά της ελευθεριότητος των Δυνάμεων, μέχρι της διαιπράξεως του Δανείου, χρηματικά τινα βοηθήματα αλλά βλέπομεν και μεγάλας δυσκολίας αντιπιπτούσας προς την ταχείαν πλήρωσιν των πημετέρων αιτημάτων.

Τούτων ούτως εχόντων, την μεν επί των οικονομικών επιτροπήν προσεκαλέσαμεν να μας παραστήση τον προϋπολογισμόν του έτους του αρχίζοντος τον ερχόμενον Μάρτιον, μετεδώκαμεν δε εις αυτήν και τας ιδίας ημών περί των προνοπέων προς συμπλήρωσιν του ελλείποντος, μέχρις ότου δυνηθώμεν να ρυθμίσωμεν τελείως τα των πόρων ημών ή διά δανείου ή κάμνοντες χρήσιν της δημοσίου περιουσίας, άμα γενομένων δεξιωτέρων των περιστάσεων.

Διευθυνάστης λοιπόν προς ημάς της επί των οικονομικών επιτροπής τας ώδε συναπτομένας εμφανίσεις υπό τα στοιχεία Α και Β, την μεν, περιέχουσαν τον προϋπολογισμόν του έτους, την δε, σκέδιον ψηφίσματος περί εκδόσεως 3.000.000 Φοινίκων εις χαρτονομίσματα προς συμπλήρωση του ελεύσοντος σας προσκαλούμενης κύριοις

να θεωρήσετε αμφοτέρας και να γνωμοδοτήσετε περί του σχεδίου.

Ό κ. Παπαδόπουλος, μέλος της επί των οικονομικών επιτροπής, θέλει λαλήση από μέρους αυτής, και δώση εις την γερουσίαν, όσας διασφύσεις αυτή επιθυμήση, και θέλει υποστηρίξη το συζητούμενον.

Ενταύθα δεν σας αναπτύσσομεν, όσα ωφελήματα το έθνος δύναται να ωφεληθή εκ του συστήματος καθ' ό προτιθέμεθα να συμπληρώσωμεν το ελλείπον· σας λέγομεν μόνον ότι, επειδή τα ωφελήματα είναι μεγάλα, και η κυβέρνησης οφείλει να φροντίση να τα εξασφαλίση ανενδεώς, προφυλάττουσα εκ παντός τρόπου το έθνος από τας ολεθρίας ακολουθίας της ενδεχομένης απιστώσεως του χαρτονομίσματος και των εξ αυτής καπηλευμάτων.

Όλα τα εις ευνομίαν προβεβηκότα έθνη, εκ των επιπτευμάτων των συνιστώντων την δημοσίαν πίστιν αντλούσι τας γεωργικάς, εμπορικάς, βιο-μηχανικάς, και ναυτιλιακάς επιβολάς.

Η Ελλάς έχει μεν πλουσίως τας ευπορίας ταύτας στερείται δε κεφαλαίων· και μόνον εκ της πίστεως δύναται να τα πορισθή. Αλλ' η πίστις δεν κατασκευάζεται κατά μόνην την θέλησιν, ούτε αμέσως, πολλά δε προπογούμενα πρέπει να την συστήσωσιν, οποία κατά δυστυχίαν λείπουσιν εις το Ελληνικό έθνος.

Διά τούτους τους λόγους και ημείς επεθυμούσαμεν να αναβάλωμεν ακόμη επίτινα έπει την έκδοσιν του χαρτονομίσματος· μη ευρίσκοντες όμως άλλον τρόπον προς αναπλήρωσιν του ελλείποντος της ημετέρας οικονομίας, αποφασίσαμεν να σας την προβάλωμεν σήμερον.

Το χαρτονόμισμα τούτο η κυβέρνησις θέλει μεταχειρισθή μόνον εφ' όσον δεν δύναται να πράξῃ άλλως, και θέλει το αποσύρει εκ της κυκλοφορίας άμα λαβούσα εξωτερικά, βοηθήματα ή άμα γενομένου του δάνειου.

Άλλως τε δοκίμιον, κάμνομεν. Αν επιτύχη ως εκ των προφυλάξεων τας οποίας φροντίζομεν να λάβωμεν, τότε λύεται αισιώτατα το περί της οικονομικής πημών καταστάσεως μέγα ζήτημα.

Τούτο αν κατορθώσωμεν, τότε και η εξόφλησις των χρέων μας και τα δάνεια θέλουν γείνη, όχι διά της πίστεως ήν ζητούμεν παρά της γενναιότητος των συμμάχων Αυλών, αλλά διά της εθνικής.

Προς την τοιαύτην άρα κατόρθωσιν οφείλομεν να συναγωνισθώμεν πάντες, υμείς μεν, κύριοι, πεποιθότες εις την συντονίαν της Κυβερνήσεως, ή δε Κυβέρνησις, εις την υμετέραν πρόθυμον σύμπραξιν.

Ο Κυβερνήτης Ιωάννης Καποδίστριας

Ο ιερὸς Χρυσόστομος ζητᾶ τὴν τιμωρία τῶν ἄνομων κυβερνώντων

συνέχεια από τη σελ. 1

Θίγονται ἀπὸ τοὺς κυβερνῶντες οἱ ὑθικοὶ νόμοι τοῦ εὐαγγελίου. Καὶ σκεφτεῖτε τί θὰ ἔλεγαν σήμερα δράσει ἀπλῶς τιμωρητικὰ ἀλλὰ τὸ κακὸ θὰ ἔχει συμβεῖ καὶ θὰ εἶναι πλέον ἄργα.

κατάμουτρα στοὺς πολιτικούς οἱ ἄγιοι Ἰωάννης Πρόδρομος καὶ ἵερὸς Χρυσόστομος. Ἀν γὰρ τὸ ἀμάρτημα τῆς μοιχείας ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἔλεγχε τὸν Ἡρώδη, ἔξω στὸν ἀγορά, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, φανταστεῖτε πῶς θὰ ἔλεγχε στήμερα τοὺς πολιτικούς γιὰ τὸ βαρύτερο ἀμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῆς καταδίκης τῶν ἀθώων παιδιῶν νὰ ἀνατραφοῦν σὲ ἑνα ἀνώμαλο καὶ ἀρρωστημένο περιβάλλον. Καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς βεβαίως γνώριζε τὶς συνέπειες ἐνὸς τέτοιου ἐλέγχου. Γνώριζε ὅτι κινδύνευε νὰ συλληφθεῖ, νὰ φυλακιστεῖ καὶ νὰ θανατωθεῖ.

Ἡ ἔμπρακτη ὄμολογία τῆς ἀλήθειας στοίχισε στὸν Βαπτιστὴν τὴν κεφαλή του καὶ στὸν θεῖο Χρυσόστομο τὴν ἐκθρόνιση, τὴν ἔχορία, τὶς κακουχίες καὶ τὸν θάνατο. Ἔως τώρα ὄμολογοῦμε μὲ τὴν γραφίδα ἀνέξοδα καὶ ἀναίμακτα. Παρακάτω ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ζητάει νὰ ἀγωνιζόμαστε μέχρι θανάτου γιὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν ἔγκειται μόνο στὰ δόγματα ἀλλὰ καὶ σὲ θήικα ζητήματα, στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν εὐαγγελικὴν καὶ πατερικὴν διδασκαλία. Ὁπως οἱ ποιμένες ἀπαιτοῦν τὸ σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπακοήν μας, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἀπαιτοῦμε νὰ μᾶς διαφυλά-

Οι σημερινοί ποι-
μένες μήπως φο-
βοῦνται νὰ τὰ βά-
λουν κατὰ πρόσωπο
μὲ τοὺς πολιτικοὺς
καὶ νὰ τοὺς ἀπειλή-
σουν μὲ ἀφορισμὸ φοβούμενοι μὴ
χάσουν τὸ ἀξίωμα, τὴ μῆτρα καὶ
τὸ μισθό; Ἄφου τὰ ψυφίσματα καὶ
οἱ ἐγκύκλιοι δὲν μεταπείθουν τοὺς
ἀλαζόνες, βολεμένους καὶ δουλο-

ξουν ἀπὸ τὴν μέλλου-
σα ὄργη τοῦ Θεοῦ μὲ
κάθε ἐκκλησιαστικὸ
μέσο, ὅτι κι ἀν τοὺς
στοιχίσει. Τότε καὶ
ἐμεῖς θὰ ἀσπαστοῦμε

**Γράφει ο Καρανίκας
Παναγιώτης**

Γράφει ο Καρανίκας
Παναγιώτης

ερεις ου αυτοπαυσμε
τὶν δεξιά τους καὶ θὰ τους βάζουμε
εἰλικρινεῖς μετάνοιες, εύχομενοι
στὸν μισθαποδότη Ἰησοῦ Χριστὸ
νὰ τους ἐνισχύει καὶ φωτίζει στὸν
θυσιαστικό τους ἄγῶνα.

πρεπεῖς πολιτικούς, τί ἀπομένει νὰ κάνουν προτοῦ εἶναι ἄργα; Ἄς ἀπειλήσουν μὲ ἀφορισμὸ τώρα καὶ ὅξι «κατόπιν ἑορτῆς». Ὁφεί- λουν νὰ κάνουν ἐγκαίρως χρήση κάθε ἐκκλησιαστικοῦ μέσου γιὰ νὰ ἀποτρέψουν τὸ κακὸ, γιατὶ ἀν περάσει τὸ ἐπαίσχυντο νομοσχέδιο τῆς ἀκολασίας θὰ ἐπιφέρει στὰ κεφάλια μας πολλὰ δεινά, ἀφοῦ μὲ τὰ ξηρὰ καίγονται καὶ τὰ χλωρὰ ὅπως λέγει η λαϊκὴ μοῦσα. Ἅς μὴν ἀναπαύουν τὶς συνειδήσεις τους οἱ ἀρκιερεῖς λέγοντας μέσα τους πῶς ἔξεπτήρωσαν τὸ ποιμαντικό τους χρέος διὰ τῶν ἐγκυκλίων. Διότι ἀν τὸ νομοσχέδιο τῆς ἀνομίας ὑπερψυφιστεῖ, θὰ καταστήσουν ἕαυτοὺς ὑπόλογους ποὺ δὲν χρησιμοποίησαν τὸ ἔσχατο ποιμαντικὸ ὅπλο τῆς Ἑκκλησίας, τὸν ἀφορισμό. Κάθε ὅπλο εἶναι κρήσιμο ὅταν χρησιμοποιεῖται ἐν καιρῷ πολέμου. Μετὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἕπτα, ή χρήση τοῦ ὅπλου εἶναι ἀνώφελη καὶ ἄκαιρη. Ο ἀγῶνας καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ ἀπεχθοῦς νομοσχεδίου περὶ τοῦ πολιτικοῦ «γάμου» τῶν ὄμοφυλοφίλων καὶ τῆς τεκνοθεσίας, διεξάγεται τώρα καὶ θὰ πρέπει νὰ βγοῦν τώρα ἀπὸ τὴν φαρέτρα τῶν ποιμένων ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικῶς ἐπιτρεπόμενα ὅπλα. Τώρα ή ἀπειλὴ ἀφορισμοῦ θὰ δράσει σὲ κάποιους ἀποτρεπτικά, μετὰ θὰ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΟ ΕΜΕΙΜΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ...

ως κατώτερη των περιστάσεων αλλά και εξοργιστική, αφού αφεύκτως έχει προσλάβει το χαρακτήρα της μειοδοσίας και προδοσίας της ιερής και υψηλής αποστολής της.

Υπάρχει, υποτίθεται, και μια άλλη πηγεσία που μάλλον ουρά και πέμπτη φάλαγγα πρέπει να ονομάζεται.

Πρόκειται για τη λεγόμενη «πνευματική πηγεσία» του Έθνους (Ακαδημία και κάποια «πνευματικά ιδρύματα», Πανεπιστήμιο- παν-επιζήμιο, κατά τον αείμνηστο Σαράντο Καργάκο, επιστημονικοί σύλλογοι), που την απαρτίζουν οι λεγόμενοι «πνευματικοί άνθρωποι», οι «άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών», οι στοχαστές, οι διανοούμενοι, «οι άνθρωποι των φώτων», οι «επιστήμονες»....

Η πικρή αλήθεια, εν προκειμένω, επιβάλλει να τονισθεί ότι εδώ και δεκαετίες, ένα μέρος της εν λόγῳ «πνευματικής πηγεσίας», σιωπά ενόχως απέναντι στην αναληφθείσα από Ευρωπαϊκά και υπερ-Ατλαντικά κέντρα και παράκεντρα, επικείρηση αποκοπής μας από τις εθνικοθρησκευτικές μας ρίζες, πιθικής εξαχρειώσεως και τα τελευταία, ιδίως, έτη, διαστροφικού μετασχηματισμού της νεοελληνικής κοινωνίας. Προφανώς, όσοι έχουν επιλέξει, εν προκειμένω, την αφωνία, δειλιούν, εάν δεν πάσχουν από τη νόσο της αδιαφορίας και του δεν-μεμελισμού, τρέμοντες τη στοχοποίηση και το διασυρόμ., την απαίσιωση και την περιθωριοποίηση, από την πλευρά πολιτικών, δημοσιογράφων και αθλίων συναδέλφων τους, υπηρετών της Νέας Τάξης.

Ένα, δε, άλλο μέρος, το πλέον αδιστακτο και αθεόφιθο, συνευδοκεί, συμπράττει και πρωτοστατεί στην εν θέματι επιχείρηση, παρέχοντας τον απαραίτητο «ψευτο- επιστημονικό» μανδύα - απα-

τηλή κουκούλα του συντελούμενου εγκλήματος.

Αυτόματο διαζύγιο- νόμος Καζανόβα, ανθρωποκότονες και εθνοκτόνες αμβλώσεις, αποποιικοποίηση της μοιχείας, κατάργηση της περί κακόβουλης βλασφημίας των Θείων νομικής διατάξεως, αλλαγή φύλου από τα 15, σύμφωνα συμβίωσης «ετεροφύλων» και «ομοφυλοφίλων», Ψευτο- αντιρατσιστικός νόμος και εσχάτως το δυσώδες και βδελυκτό τερατούργημα του «γάμου» των σοδομιτών και της υπ αυτών τεκνοθεσίας αθώων και ανεύθυνων παιδιών. Μία σειρά πνευματικών, πιθικών, εθνικών, ψυχολογικών και βιολογικών εγκλημάτων που

συνθέτουν το θλιβερό παζλ της μετατροπής της ένδοξης πατρίδας μας σε μια απέραντη πιθική χαβούζα και ένα δυσώδη πνευματικό βούρκο.

Και οι εν λόγῳ «θεσμοί» και οι «πνευματικοί άνθρωποι» που τους στελεχώνουν ή έχουν θέσει φραγή στα στόματα και τις γραφίδες τους ή επιδοκιμάζουν, «συνευδοκούντες τοις πράσσουσιν «και, το χείριστον όλων, κάποιοι εξ αυτών είναι οι φυσικοί αυτουργοί - συντάκτες των νομοσχεδίων της ντροπής, του εκφυλισμού και αυτοεξευτελισμού και της διαστροφής.

Αυτή είναι η δήθεν «πνευματική πηγεσία» και αυτοί είναι οι ψευτο- πνευματικοί άνθρωποι.

Άνθρωποι α-πνευμάτιστοι, πνευματικά χρεοκοπημένοι, αρνητές των επιταγών και υπαγορεύσεων του πνεύματος, υλόφρονες, δεν- μεμέληδες, με διεστραμμένα και στρεβλά αξιολογικά κριτήρια.

Πού είναι ο νομικός κόσμος να στηλιτεύσει τη θέση των νομικών εκτρωμάτων και τερατουργημάτων που κατακυρελιάζουν το Σύνταγμα το οποίο

προστατεύει την Οικογένεια την οποία πλήττουν αυτά ανπλεώς;

Γιατί σιωπά, εάν δεν συνευδοκεί, ο ιατρικός κόσμος, διά των θεσμοθετημένων οργάνων του, απέναντι στο πιθικό, ψυχολογικό και βιολογικό έγκλημα που συνεπάγεται για την κοινωνία και πιο πολύ για τα παιδιά μας το ελεεινό νομοσχέδιο το οποίο οι αντίθετοι και αντίχριστοι πολιτικάντηδες έφεραν στη Βουλή προς ψήφιση, επειγόμενοι να υπερψηφισθεί το συντομότερο;

Η Ακαδημία δεν βλέπει προς τα πού οδεύει το Έθνος και τη κοινωνία με τα τρις- αίσχιστα νομοθετήματα των τελευταίων δεκαετιών; Δεν βλέπει την επελθούσα πιθική διαφθορά και εξαχρείωση; Δεν βλέπει την επελθούσα πιθική διαφθορά και εξαχρείωση;

Την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων της πλειοψηφίας από την πλευρά κάποιων προβληματικών μειοψηφιών; Την ψυχοβιολογική καταστροφή των παιδιών μας;

Τι δε να πούμε και για το διαβρωμένο από τον «πολιτιστικό μαρξισμό» και τη δυσώνυμη «πολιτική κορρεκτίλα» Πανεπιστήμιο της αισχύνης; Από τους κόλπους του κυοφορήθηκε το υπό σύζητηση διαστροφικό νομοσχέδιο, όπως και στο παρελθόν συντάκτες των νομοσχεδίων- προαγωγών της διαφθοράς και της διαστροφής υπήρχαν αδίστακτοι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι- θεράποντες πνευματοκοτόνων και ανθρωποκτόνων ιδεολογιών.

Από κει εκπορεύονται τα περί «κοινωνικού φύλου» φαντασιοκοπήματα και ληρήματα, στα οποία επιχειρούν οι εισιτηρίτες τους να προσδώσουν, ανεπιτυχώς και επί βιασμώ και κακοποιήσει της επιστημονικής αλήθειας, «επιστημο-

νική» κατοχύρωση....

Και έχουν μετά απ' όλα αυτά την απαίτηση, όλοι αυτοί, να τους θεωρούμε «πνευματικούς ανθρώπους» και «οδηγούς του λαού»....

Είναι και αυτοί υπεύθυνοι και ένοχοι του διαπραττομένου κολοσσαίου αυτού πνευματικού εγκλήματος. Και υπέχουν τεράστιες ευθύνες ενώπιον Θεού και ανθρώπων, τη στιγμή που η ανθρώπινη «δικαιοσύνη», στην προκειμένη περίπτωση, έχει εκφυλισθεί σε καρικατούρα δικαιοσύνης που αφήνει ατιμώρητους τους συγκεκριμένους δράστες.

Κατά τα άλλα λανσάρονται ως «ανθρωπιστές», «φωτισμένοι», «προοδευτικοί»...

Στην ουσία πρόκειται για σκοταδιστές και πνευματικούς δολοφόνους της αξίας «άνθρωπος». Και για υποκριτές και Φαρισαίους, ψευτο- ανθρωπιστές. Και κάποιοι από αυτούς, δειλά ανθρωπάκια, που δεν ορθώνουν το ανάστημά τους ως ανάχωμα στην ισοπέδωση των πάντων, για να κατοχυρώσουν την καρέκλα τους....

Η χώρα μας οδεύει κατά κρημνών, εξ αιτίας της αβελτηρίας της διοικούσας Εκκλησίας και της εγκληματικής στάσεως της λεγόμενης «πνευματικής πηγεσίας» της.

Το έλλειμμα πηγεσίας της έχει εξελιχθεί σε μεγάλο εφιάλτη και επαχθέστατο βάρος για το Έθνος και την κοινωνία με συνέπεια μεγάλο μέρος αυτής να έχει εθισθεί σε αυτή την αφύσικη και διαστροφική κατάσταση.

Ανθρωπίνως, δεν υφίσταται καμία ελπίδα αναστροφής της κατά κρημνών πορείας μας.

Μόνο μια έκτακτη Θεία παρέμβαση θα μας αφυπνίσει και συνεφέρει. Ας το κάνουμε αίτημα θερμής προσευχής!

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ΓΙΑ ΕΥΡΟΠΗ

27 Φεβρουαρίου 1913

Το κύριο συμπέρασμα του πολέμου αυτού για τους Έλληνες είναι η αποστία. Παντού φανερώθηκε πως ο Έλληνας δεν είχε πίστη στον εαυτό του, στη δύναμη του, στη ζωή του. Γ' αυτό και ξιπάστηκε τόσο το έθνος για τις επιτυχίες του και τις νίκες του. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως είχε τη δύναμη να νικήσει, να ζήσει ζωντανά, να ξεφορτωθεί τα παχειά στρώματα της βλακείας των δασκάλων που το πλάκωναν και της αμάθειας που τον πίεζε με την ιδέα πως ότι λέει η επιστημονικο-πολιτισμένη Ευρώπη, είναι θείος φετφάς, αλήθεια ακατανίκητη. Οι δάσκαλοι έψελναν

σαν ψάλτες εκκλησίας, με τη μύτη, τη δόξα των προγόνων μασκαρεμένη (και ποιών προγόνων, των πιο αρχαίων και πιο ξένων από το τωρινό το έθνος). Και ο νεοφύτος Φραγκοφερμένοι επιστήμονες εγκάρυζαν το μεγαλείο της επιστήμης της Ευρωπαϊκής, που έφερε τάχα πολιτισμό στην Ευρώπη, το σύγχρονο πολιτισμό (που είναι ξεπονημένος ίσια ίσια εξαιτίας της παντοδυναμίας της επιστήμης).

Πελαγωμένοι μέσα σ' αυτές τις αντιλήψεις των μορφωμένων τάχα του Γένους οι Έλληνες, ένοιωθαν την τρομερή πίεση, το βάρος της αναξιούντης που τους έψελναν σ' όλους

τους τόνους, τους ήχους και τους σκοπούς οι μορφωμένοι τους Βραχιάνες. Μόλις νίκησαν (και θα νικούσαν καλύτερα και πιο τελειωτικά, αν δεν τους βάραινε αυτό το βάρος) άνοιξαν τα μάτια τους, τα έτριψαν και είδαν πιως όλα αυτά που τους έψελναν οι μορφωμένοι του Γένους ήταν μία μεγάλη βλακεία, και το έθνος είναι ζωντανό και ξιπάστηκαν που φανερώθηκε το έθνος ζωντανό.

Ελπίζω αυτό το μάθημα να έχει θεραπευτική αξία και να γιατρευτούν οι Έλληνες από την αποστία τους απέναντι στη ζωή. Είναι καιρός να κλείσουμε τις πόρτες μας στην πλημμύρα των περασμένων πραγμάτων και

των ξένων πραγμάτων που μας γέμισαν τον τόπο και τα κεφάλια μας. Πρέπει να καθαριστούν τα κεφάλια μας και για να καθαριστούν, πρέπει να ζήσουμε. Το κεφάλι είναι ένα μέρος του κορμού. Το κορμί μας πρέπει να μάθει, για να ζει.

Ίων Δραγούμης

Τα «κρυμμένα» πημερόλιγια, Οκτώβριος 1912-Αύγουστος 1913, σελ. 187-188,
Εισαγωγή επιμέλεια,
σχόλια Νώντας Τσίγκας
Εκδόσεις Πατάκη 2021
για την αντιγραφή.
ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

«ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”»

στο καταρρυμένο
από ψεύδη βιβλίο

βέζης Στυλιανό, Ξάνθης Αντώνιο, Διδυμοτείχου Κωνσταντίνο, και Κασσανδρείας Συνέσιο. Μετά δε την κοίμηση του Τρίκκης Διονυσίου προστέθηκε ο Καλαβρύτων Γεώργιος ως Αντιπρόεδρος της Δ.Ι.Σ.).

Ο μύθος που γράφει ο πολυ...γράμματος βραβευμένος κ. Ανδρεόπουλος πως με την ανάρρωση του Αρχιεπ. Ιερώνυμου στον αρχιεπισκοπικό θρόνο έγινε καταστρατήγης του Συνοδικού Τόμου του 1850 και της Συνοδικής Πράξης του 1928 στους “δύο βασικούς όρους, ήτοι ότι αυτό θα γινόταν κατά τα πρεσβεία της αρχιερωσύνης και κατά τον ίσον αριθμό, τόσο από την αυτοκέφαλη Εκκλησία της Ελλάδος, όσο και από τις μητροπόλεις των Νέων Χωρών”. Το πρώτο επικείριμα μόνο του καταρρίπτεται, διότι όλοι οι συμμετέχοντες ήταν Συνοδικοί κατά τα πρεσβεία και το δεύτερο, “το ίσον αριθμό” αυτό, ήταν εις βάρος των Παλαιών Χωρών (ή Αυτοκέφαλης Εκκλησίας), διότι οι έξι (6) ήταν των Νέων Χωρών που ήταν υπό την ομπρέλα του Πατριαρχείου, έναντι δύο (2) μόνο της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας. Ποια “αδικία” καταστρατήγησε έγινε σε βάρος του Πατριαρχείου; Οι λόγοι ήταν άλλοι και δεν τολμούσαν να τους πιώνε και βρήκαν τη δίθεν καταστρατήγηση του Συνοδικού τόμου 1850 και της Πατριαρκικής Πράξης του 1928. Τη σκεπασμένη αλήθεια θα τη φανερώσουμε πιο κάτω, να μάθει ο πιστός λαός τα ύπουλα παιχνίδια που παίχτηκαν σε βάρος του π. Ιερωνύμου Α΄ και των αντιμασώνων αρχιερέων!

Η εκλογή του Τρίκκης Σεραφείμ ήταν και επιθυμία του Ιωαννίνων Σεραφείμ Τίκα, διότι ήταν πατριώτης (Καρδίτσιωπης) και έφεραν το ίδιο όνομα του πολιούχου και προστάτου της Καρδίτσης, ιερομάρτυρα Σεραφείμ αρχιεπ. Φαναρίου και Νεοχωρίου. Συμμετείχε δε ο ίδιος εκτός της εκλογής (16/5/1970) στη χειροτονία του ως και στην ενθρόνιση που έγινε στη μητρόπολη Τρίκκης & Σταγών και μετά από τέσσερα χρόνια (11/7/1974) και πάλι ο ίδιος Σεραφείμ Τίκας τώρα ως αρχιεπίσκοπος πλέον τον έδιωξε από τη μητρόπολη που ο ίδιος τον εγκατέστησε, χωρίς ποτέ να του πει το γιατί! Και το φοβερότερο, την είδηση για την απομάκρυνσή του, την “έκπτωσή” του την έμαθε από το ραδιόφωνο.

Έχετε εδώ απάντηση κ. Ιστορικέ;;;
Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΠΑΥΛΟΥ

2) Ο Παραμυθίας Παύλος βρέθηκε να εκλεγεί αρχιερέας, χωρίς να το έχει σκεφτεί ο ίδιος, διότι ούτε τα δικαιολογητικά για την εγγραφή στους εκλογικούς καταλόγους προς Αρχιερατεία δε γνώριζε ότι τα είχε κάνει ο Πρωτοσύγκελος της Μητρόπολης Αιτωλοακαρνανίας π. Καλλίνικος Πούλος, μετέπειτα μητροπόλιτης Εδέσσης και Πέλλης (25/1/1967) και νεοταγής άγιος της Εκκλησίας μας.

Η εκλογή του ήταν μια έκπληξη, δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ο ίδιος αυτό που του έγινε, γιατί θεωρούσε τον εαυτό του ανάξιο για το υπούργημα του αρχιερέα, αλλά δεν είχε δικαίωμα να αρνηθεί τη φωνή της Εκκλησίας. Εδώ έχει εφαρμογή το του Αγίου Γρηγορίου Νύσσης «Ου κλέψας την εξουσίαν, ουδ' αρπάσας, ουδέ διώξας την τιμήν αλλ' υπό της τιμής διωχθείς».

Η χειροτονία του έγινε στις 18 Σεπτεμβρίου 1968 στο Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνα στο Μεσολόγγι. Εκπληρώθηκε η επιθυμία και η απαίτηση του λαού, του κλήρου και του Δημάρχου Μεσολογγίου να γίνει στον τόπο που διακονούσε “ήτις πολλά εκοπίασεν εις ημάς” (Ρωμ. 16, 6). Παραβρέθηκε – εκτός από την πλειάδα των αρχιερέων) και ο τοπιοπρύτης της Μητρόπολης Παραμυθίας, ο μητροπολίτης Ιωαννίνων Σεραφείμ, ο οποίος στα τέλη Δεκεμβρίου 1968 τον ενθρόνισε στη μητρόπολη Παραμυθίας με επαινετικά λόγια στην προσφώνησή του. Επίσης τον καλούσε συχνά σε εορταζόμενους αγίους, γιανα συλλειτουργίσουν μαζί του.

Σαν έγινε ο Σεραφείμ αρχιεπίσκοπος τον π. Παύλο χωρίς κάποια δικαιολογία τον έδιωξε (τον έκανε “έκπτωτο”). Αν ρωτάτε γιατί;;; Πολλοί οι λόγοι, θα αναφερθώ τώρα μόνο σε τέσσερις που είναι βασικοί, αλλά και ακανθώδεις: α) Ήταν σφόδρα αντιμασόνος, β) ήταν πολεμιστής του Οικουμενισμού, γ) ήταν ασυμβίβαστος με τους φιλοπαπικούς και ο πρώτος που έπαιυσε τη μινημόνευση του μασόνου και φιλενωτικού Οικουμενικού Πατριάρχου Αθηναγόρα και δ) έλεγχε με παρροσία – χωρίς μεσόλογα – το δικτάτορα Ιωαννίδη, όταν επισκέφθηκε την Παραμυθία, διότι εκείνες τις πημέρες είχαν αφαιρέσει το Σταυρό από την Ελληνική Σημαία και τοποθέτησαν επ' αυτού τη σφαίρα.

Ο μακαριστός Παύλος σε μια στιγμή πόνου και αγανάκτησης

έγραψε (29 Ιανουαρίου 1974) στον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, για το διωγμό του ως επίσης για τον καθηγητή κ. Γεράσιμο Κονιδάρη, για το “Ρόταρυ” που είναι ο προθάλαμος της Μασονίας και για τους κατευθύνοντες τις διώξεις.

Ο ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

«Μακαριότατε, είμαι βαθύτατα λυπημένος από τα γραφόμενα, ιδίως εις “Το Βίβλα” περί ημών των αντικανονικών δήθεν. Δεν σκέπτονται τον σκανδαλισμόν των πιστών και ο κ. Κονιδάρης “ο Ρόταρυ” και οι κατευθύνοντες όλην την εκστρατείαν καθ' ημών; Μας ανεβάζουν και μας κατεβάζουν αντικανονικούς και “τροχάνε τα σπαθιά τους” δια να τα στρέψουν καθ' ημών. Ας μάθουν ότι δεν φοβούμεθα, διότι ζη ο Κύριος. Ημείς δεν παρεκαλέσαμεν να γίνωμεν Επίσκοποι... διότι εξ αρχής υπηρετήσαμεν εν τη επαρχία και ουδέποτε εχρησιμοποιήσαμεν το επιτραχήλιον προς πορισμόν, αρκεσθέντες εις τον μισθόν τουν Ιεροκήρυκος, τον γλίσχρον τότε.

» Ημείς αντικανονικοί! Ποίος όμως ο κανονικός; Εφ' όσον εκειροτονήθημεν και ενεθρονίσθημεν από Υμάς, που σήμερον μας θεωρήτε αντικανονικούς; Μήπως ο Άγιος Πειραιώς και ο Άγιος Μυτιλήνης δεν εξελέγησαν από Αριστίνδην; Μήπως Υμείς, ο Άγιος Καλαβρύτων, ο Άγιος Κοζάνης, ο Άγιος Κίτρους, ο Άγιος Γυθείου και εί τις έτερος δεν συμμετείχατε εις την υπό τον Πρώην αντικανονικήν θεωρουμένην Σύνοδον; Διατί εδέχθητε τότε να συνεργασθήτε με τους αντικανονικούς; Ανεγράφη εις “Το Βίβλα” ότι είμεθα αντικανονικοί, διότι, ζώντων των κανονικών Αρχιερέων και βία απομακρυνθέντων, κατελάβομεν τον θρόνον των. Ερωτώ Υμάς, Μακαριότατε, και εκείνους που κυκλοφορούν τας ιδέας αυτάς. Διατί οι Αρχιερείς εκείνοι παρητήθησαν κανονικώς, αναγράψαντες ότι παραιτούνται δια λόγουν υγείας; Εάν ήσαν καθαροί έπρεπε να αφήσουν τους πιέζοντας αυτούς να προκωρήσουν και ουκί να φύγουν νύκτωρ εκ της επαρχίας των, χωρίς καν να αποχαιρετήσουν. Καθαρός Ουρανός αστραπές δεν φοβείται...».

Ο πιο σκληρός πολέμιος της αρχιεπισκοπίας Ιερωνύμου Α΄ υπήρξε ο μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος, μετά την παραίτηση του Ιερωνύμου τότε μάλλον κατάλαβε το λάθος που είχε κάνει και άρχισε να αναθεωρεί, να κάνει αυτοκριτική και να διορθώνει.

Η πρώτη συνεδρίαση της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος που έγινε στις 10 Οκτωβρίου 1974 υπό του αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, ο μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος με μια μακρά αγόρευσή του, τοποθετήθηκε σε όλο το εικληπιαστικό ζήτημα και στην πολιτική.

Η τοποθετήση του είναι μεγάλη, διήρκησε κοντά στις δύο ώρες, θα μεταφέρω ένα μικρό μέρος που αναφέρθηκε στον Παραμυθία Παύλο, στην εκλογή αγίων επισκόπων και για τον ίδιο τον αρχιεπίσκοπο.

«Άλλα λησμονείτε Μακαριότατε, ότι εις των στενών συνεργατών του Ιερωνύμου υπήρξε και ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων Σεραφείμ, όστις επί Ιερωνύμου μετέσχεν εις εκλογάς, κειροτονίας και ενθρονίσεις Μητροπολιτών, όστις ενέκρινεν επί τέσσαρα και ήμισυ έτη και “φαρδεία πλαισιά” υπέγραψεν απάσας τας Διοικητικάς πράξεις του Ιερωνύμου, αναδειχθείς ο πλέον πιστός και αφοσιωμένος συνεργάτης του, ουδέποτε διαφωνήσας μετ' εκείνου, μάλιστα αμειφθείς δια τας απείρους προς εκείνον υπηρεσίας.

» Σεις δεν εξελέξατε και εσείς δεν εκειροτονήσατε πέντε (5) εν συνόλω Μητροπολίτας; Υμείς δεν ενεθρονίσατε τον Σεβ. Παραμυθίας κ. Παύλο, αδελφικόν σας φίλον και περιπούδαστον εν Χριστώ αδελφόν σας και εις την οποίαν τελετήν της ενθρονίσεως θα ηδύνασθε κάλλιστα να μη παραστήτε εφ' όσον ο φίλτατός σας πρώην Μητροπολίτης “εξηναγάκασθη” εις παραίτησην; Διατί τους σεμνούς, αδιαβλήτους, αδαμαντίνου ήθους, ικανωτάτους και κατά πάντα αξιωτάτους αυτούς Ιεράρχας χαρακτηρίζεται σή-

μερον “αντικανονικούς” και εν ψυχρώ τους εξοντώνετε; Πώς κοιμάσθε ήσυχος ίστερα από τόσα στυγερά εγκλήματα; Μακαριότατε, κατά αθώων και εις ουδέν πταισάντων αδελφών σας; πιστεύετε εις την αιωνιότητα, εις μέλλουσαν κρίσιν και ανταπόδοσιν; Ποίαν λοιπόν δικαιολογίαν θα δώσητε κατά την φρικτήν εκείνην της κρίσεως ημέραν, ενώπιον του δικαίου και αδυσωπήτου Κριτού;».

Έχετε εδώ απάντηση κ. Ιστορικέ;;;

Ο ΕΛΕΘΕΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ

Τώρα μιλάει για τον πρώην αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α΄:

«Η υπ' αριθ. 3/74 Συντακτική Πράξης, Μακαριότατε, είναι σατανικής εμπνεύσεως νομοθέτημα. Επενόσης τον μύθον της “Κανονικής Ιεραρχίας” ένα δια του τρόπου τούτου αποκλεισθούν τριάκοντα επίσκοποι και ίνα από του ασφαλούς εκλεγήτε εσείς, όστις εν ουδεμιά περιπτώσει θα ηψηφίζεσθε υπό της άλλης πολυπληθούς παρατάξεως, επειδή οι αποκλεισθέντες και αποφάσει Χρήστου έξω τον Ιερού Νυμφώνος ευρεθέντες θα εξέλεγον πρωθιεράρχην, του οποίου σει

«ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”»

τυρηθή και να πολιτευθή εν τη Εκκλησίᾳ κατά τας υπαγορεύεις της Επισκοπικής του συνειδήσεως.

» Φαίνεται, Μακαριώτατε, ότι επί της ψυχής σας επέδρασεν η νοοτροπία του διαβούτου Άλη Πασσά των Ιωαννίνων, απαιτούντος από τους αυτοχείς “ραγιάδες” πλήρη υποταγήν και εξοντώντος πάντα μη συμμορφούμενον εις τα εγκληματικά του κακούργου εκείνου αυθέντου προστάγματα.

» Άλλα και δι' ένα ακόμη σοβαρώτατον λόγον επεδιώξετε την απομάκρυνσην από της ενεργού εν τη Εκκλησίᾳ υπηρεσίας των Μητροπολιτών, οι οποίοι εξελέγησαν επί ημερών Ιερωνύμου.

» Ούτοι συγκρινόμενοι με τους Ιεράρχας της ιδικής σας φαρίας ή τους παρ' αυτής επ' εσχάτων εκλεγέντας εξαιρέσει ολίγων είναι “σαν την μέρα με τη νύχτα”.

» Οι σφαγιασθέντες, διακρίνονται δια το αδαμάντινον ήθος, δια την αρτίαν θεολογικήν των συγκρότησιν δι αγιότητα βίον και δια πλήθος αρετών, δι' ὧν ούτοι περικοσμούνται. Υπήρξαν ακατηγόρητοι, πλήρεις έργων αγαθών και κοσμοαγάπητοι. Αντιθέτως οι υμέτεροι – πλὴν επαναλαμβάνων ολιγίστων – υπήρξαν μετριότητες τινές δε καὶ κάτω του σχεδόν μετρίου.

» ... Άλλα που υπάρχει εντροπή!

» Μα όλα αυτά τα “καμώματα” δεν τα κάνονταν σοβαροί άνθρωποι, παρά μόνον άμυναλοι και ξεπεσμένοι. Αλήθεια! Οποία και οπόσα αποτρόπαια είναι ικανός να διαπράξῃ ο άνθρωπος, όταν δεν φοβήται τον Θεόν.

» Έχετε εδώ απάντηση κ. ιστορικέ:::

Ο ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Και απευθυνόμενος προς τον αρχιεπίσκοπον Σεραφείμ – ο οποίος είχε κατεβάσει το κεφάλι και τ' άκουγε αμήκανα μπροστά στην Ολομέλεια της Ιεραρχίας – συνέχισε το κατεβατό:

«**Θα ηδυνάμην να εκδώσω ογκώδη τόμον εάν επεχείρουν να καταχωρήσω εντάθια τα' αναρίθμητα μισόθεα... κατορθώματά σας. Άλλα τούτο δεν είναι δυνατόν να γίνει σύμερον.**

» Ήρκεσεν έν και μόνον οκτάμηνον, δια ν' αποδειχθή ότι είσθε ο πλέον ακατάλληλος, ο πλέον ανίκανος, ο τρομερά αδέξιος και φοβερά επιζήμιος δια την Ελαδικήν Εκκλησίαν Πρωθιεράρχης.

» Εξαγόρισθητε και ευρέθητε, φευ, ελληπίς.

» Και τώρα, πριν τελειώσω την παρούσαν, επιτραπήτω μοι να σημειώσω.

» Ζητούμεν λοιπόν όχι την παραίτησίν σας, αλλά την απαγγελίαν καθ' υμών κατηγορίας επί προδοσία της Εκκλησίας, δια ν δικασθήτε, δια ν' απολαύσητε, ανθ' ὧν κακουργιών κατά της Μητρός Εκκλησίας διεπράξατε...

» **Nai, Μακαριώτατε, είσθε δοσίλογος, διότι εκακουργήσατε κατά της Εκκλησίας. Διεπράξατε στυγερά εγκλήματα, εβυθίσατε την Εκκλησίαν εις καταισχύνην. Εν τω προσώπω σας υπετιμήθη το Επισκοπικόν αξίωμα. Και μόνον δια τα ανωτέρω παραπώματα θα πρέπει να σας επιβληθή ΕΠΙΤΑΚΙΣ η ποινή της καθαιρέσεως και του ισοβίουν εγκλεισμού σας εις την I. Μονήν Πυθαρίου»... Έχετε εδώ απάντηση κ. ιστορικέ:::::**

(Τα ανωτέρω αποσπάσματα αποτελούν το ένα δωδέκατο (1/12) της εισήγησης του Αμβροσίου στην Ολομέλεια της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος).

Τέτοιες εισηγήσεις ενώπιον της Ιεραρχίας ή της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου από μπροπολίτες ή από διάφορους άλλους παράγοντες με τέτοιο ύφος ή ακόμα σκληρότερο ή μαλακότερο υπάρχουν δεκάδες στο αρχείο μας, γι' αυτό αν χρειαστεί θα τα βγάλουμε στη φόρα.

Τον άχαρο αγώνα που αναλάβατε, κύριε πολυ...γράμματε καθηγητά των θρησκευτικών και ιστορικέ βραβευμένες με μεταπτυχιακό για τη διπλωματική εργασία που κάνατε στο καταρρυπωμένο από ψεύδη βιβλίο «ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”», το οποίο από το 2009 που βραβεύτηκε με “Αριστα” (αριθ. πιστοπ. 201/2009) έως το 2022 το είχατε “ξεχάσει”, να το κυκλοφορίσετε και για τη βραβευμένη διδακτορική μελέτη «Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974» “ιστορική και νομοκανονική

στο καταρρυπωμένο από ψεύδη βιβλίο

Ο ίδιος γράφει στο βιβλίο του «Το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου» (1976) αναφερόμενος στο πρόβλημα των εξορίστων, ότι απείλησε τον δικτάτορα πως αν δεν τους απελευθερώσει, θα πήγαινε να ζήσει μαζί τους. Το έγραψε σε υπόμνημά του. Δεν πραγμάτωσε, βέβαια, την απειλή του...⁴ Παραλλήλως, λοιπόν, προς την Παιδεία, εξακαθαρίζετο και η Εκκλησία.

» Την κυβέρνηση της 21 Απριλίου δεν την όρκισε ο Αρχιεπίσκοπος, αλλ' ένας απλός αρχιμανδρίτης, ο Ιερώνυμος, γράφει ο Γρηγοριάδης.⁵ Δεν είχε πολιτική έννοια η απουσία του προκαθημένου της Εκκλησίας. Ο Χρυσόστομος, υπέργηρος και ασθενής, από καιρό δεν μπορούσε να ασκήσει τα καθήκοντά του. Λίγες ημέρες όμως μετά την κυβερνητική ορκωμοσία,⁶ θέλησε να πάρει μέρος στην τελετουργία της Αναστάσεως και να τεθεί επικεφαλής της φαντασμαγορικής νυκτερινής πομπής, που θα αποτελούσε την πρώτη ολοκληρωμένη εμφάνιση της νέας εξουσίας: Βασιλιάς, κυβέρνηση, πάστος φύσεως αξιωματούχοι, ανάμεσα στους οποίους διακριτικά υπήρχαν τα μέλη της Επαναστατικής Ομάδας. Άλλα έπαθε καρδιακή προσβολή. Και το καθεστώς επιωφελήθηκε, για να επεκτείνει τον αναδιαρθρωτικό του έλεγχο και στην εκκλησία.

» Ο Βασιλιάς έδειξε προθυμία συνεργασίας με το δικτατορικό καθεστώς στο σημείο αυτό. Γιατί επιθυμούσε να καταλάβει τον Αρχιεπισκοπικό Θρόνο ο πρωθιερεύς των Ανακτόρων αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Κοτσώνης. Και ο δικτατορία δεν είχε αντίρρηση, γιατί ο Ιερώνυμος είχε σπεύσει να της προσφέρει τις υπηρεσίες του με την ορκωμοσία της Κυβερνήσεως. Έπειτε όμως να πεισθεί ο Χρυσόστομος να παραιτηθεί. Γιατί ήταν ισόβιος η θητεία του και παρά την πλικία του – είχε κλείσει τα 87 έτη – μπορεί να επιζούσε αρκετόν χρόνον ακόμη».⁷

» Όμως ο Χρυσόστομος ήταν αμετάπειστος. Στις 11 Μαΐου 1967 με την προτροπή του Γλυκοβιούργου, δημοσιεύεται ο νόμος περί ορίου πλικίας των αρχιεπισκόπων⁸. Θεσπίζοταν ως τερματικό όριο το 80ό έτος και ο Χρυσόστομος ήταν 87. Έτσι, στις 13 Μαΐου συνήρχετο οκταμελής «αριστίνδην» Ιερά Σύνοδος που εκτίριξε το μπροπολιτικό Θρόνο εν χρείᾳ και πρότεινε στο βασιλέα τρεις υποψηφίους προς εκλογήν απ' αυτόν κατά νόμο του νέου μπροπολίτη: τον Ιερώνυμο και τους μπροπολίτες Πατρών Κωνσταντίνο και Σταγών Διονύσιο. «Φυσικά» ο Γλυκοβιούργος εξέλεξε τον ιερέα Κοτσώνη ως μπροπολίτη Αθηνών και πάστος Ελλάδος.⁹

Υποσημειώσεις (ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ)

1. Η XAN ήταν “Χριστιανική Αδελφότητα Νέων” και επειδή βρέθηκε εκεί ως Διευθυντής ο Ιερώνυμος μετά την τετραετή φοίτηση (1934-1937) σε Πανεπιστήμια της Γερμανίας, της Αγγλίας να βοηθήσει την διαπαιδαγώγηση των νέων ήταν κακό πράγμα;

2. Πρωθιερεύς των Ανακτόρων, έγινε το 1949 με προτροπή του αρχιεπ. Σπυρίδωνα προς το Παλάτι.

3. Στο θέμα “Ηθος” ήταν κέρβερος γι' αυτό αποσκημάτισε περί τους 300 διαβλητούς κληρικούς ως αρχιεπίσκοπος ενώ αρνήθηκε στην υπόδειξη της δικτατορίας (15/1/1968) για την αποπομπή 11 μπροπολίτες για πολιτικούς λόγους και προστάτευσε δεκάδες αριστερίζοντες.

4. Το βιβλίο «Το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου» γράφτηκε προς το τέλος των 1974 και κυκλοφόρησε στις πρώτες ημέρες του 1975. Το υπόμνημα για τους εξόριστους τα έδωσε στον Τύπο για δημοσίευση αλλά του αρνήθηκαν όπως μας το βεβαιώνει ο Αττικής Νικόδημος στο βιβλίο του «Δηλώνω δημοσιογράφος», σελ. 78-79.

5. Την δικτατορική κυβέρνηση δεν την όρκισε ο Ιερώνυμος, κατά τη γνώμη του Σολ. Γρηγοριάδη, αλλά ο αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β' (Βασιλέας Κωνσταντίνος - χωρίς τίτλο - εκδ. “ΤΟ ΒΗΜΑ”,

6. Εδώ ο συγγραφέας κ. Βουρνάς το διορθώνει, με τον Χρυσόστομο να ασθενεί – έπαθε καρδιακή προσβολή – λίγες ημέρες μας λέει, μετά την κυβερνητική ορκωμοσία.

7. Να μην παραιτηθεί – γράφει – «Για να είναι ισόβιος η θητεία του και παρά την ηλικία του – είχε κλείσει τα 87 έτη – μπορεί να επιζούσε αρκετόν χρόνον ακόμη». Να που επάνω στο χρόνο πέθανε – να επιζύγησε – ο Χρυσόστομος!

8. Ο νόμος απομάκρυνσης λόγω ορίου ηλικίας 4589/1966 είχε ψηφιστεί ένα χρόνο ενωρίτερα, και μάλιστα οι αποχωρήσαντες τότε μπροπολίτες, προσέφυγαν στο ΣΕ διότι θεώρησαν Συνταγματική παραβίαση του Συντάγματος την εξαίρεση του αρχιεπισκόπου.

9. Δεν υπήρξε τριπρόσωπο προς τον Βασιλέα διότι η εκλογή του Ιερωνύμου ήταν ομόφωνη.

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

«Το φοβερό αμάρτημα, με το οποίο θα έρθει το τέλος του κόσμου, είναι η αρσενοκοιτία, δηλαδή η ομοφυλοφιλία.» Η ομοφυλοφιλία, όπως και η κτηνοβασία, είναι ασέβεια.

Η μοιχεία είναι αδικία, γιατί αδικείς τη γυναίκα σου, αδικείς τον άντρα σου με τρίτο πρόσωπο.

Η πορνεία είναι απλώς αμάρτημα. Αυτό το είπα, γιατί η εποχή μας χαρακτηρίζεται από αυτό το φοβερό αμάρτημα της ομοφυλοφιλίας, και θεωρείται βδελυκτή μίξη, παράνομος πράξη, διάλυση κόσμου. Θέλουν να διαλύσουν το σχέδιο του Θεού πάνω στη δημιουργία οι ομοφυλόφιλοι!».

«Το φοβερό αμάρτημα, με το οποίο θα έρθει το τέλος του κόσμου, είναι η αρσενοκοιτία, δηλαδή η ομοφυλοφιλία. Τα Σόδομα και τα Γόμορρα είναι τύπος του μέλλοντος κόσμου και της καταστροφής του. Λέγει ο Άγιος Ιερώνυμος: «Όταν θα πολλύνει η αρσενοκοιτία πάνω στη γη, τότε θα καταστραφεί ο κόσμος και θα έρθει ο Χριστός ξανά στη γη». Και φοβάμαι πως η αμαρτία αυτή πλέον δεν γνωρίζει όρια. Και όταν λέμε «αρσενοκοιτία», δεν εννοούμε μόνο άντρες, αλλά είναι και ο λεσβιασμός».

Απόσπασμα από την 17η ομιλία, από το Βιβλίο Δευτερονόμιο.

Γέροντας Αθανάσιος Μυτιληναίος

‘Όταν ο λαός δεν αντιδράσει, τότε θα τιμωρηθούν και οι άρχοντες και ο λαός.

Γιατί τιμωρείται ο λαός; Διότι απεδέχθη την αμαρτία που εργάζονται οι άρχοντες.

‘Όπως και να έχει το πράγμα, μόνον όταν ο λαός αντιδράσει, τότε δε θα τιμωρήσει ο Θεός το λαό. Αυτό να το ξέρουμε πολύ καλά.

Γι αυτό, ο λαός πρέπει, όταν βλέπει κάτι κακό, να αντιδρά. Το ίδιο πράγμα ισχύει και εις την Εκκλησία, όταν άρχοντες κακοί επιβάλλουν φερ’ ειπείν αιφετικές θέσεις ή ό,τι άλλο, ο λαός θα φωνάξει, θα διαμαρτυρηθεί.

Θα επαναλάβω, δε θα κάνει επανάσταση, αλλά θα διαμαρτυρηθεί και αυτό σημαίνει

υγεία και συνεπώς δεν υπάρχει λόγος να τιμωρηθεί ο λαός.

‘Όταν όμως ο λαός δεν αντιδράσει, τότε θα τιμωρήσει ο Θεός και τους άρχοντες και το λαό.

π. Αθανάσιος Μυτιληναίος

ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

«Ο Σοδομισμός μέτρο πνευματικής ασθένειας»

«Αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρᾳ κρίσεως ή τη πόλει εκείνη» (Μαθ. ι' 15)

Οι δημοσιογράφοι και τα ΜΜΕ, για να περιγράψουν το μέγεθος φυσικών καταστροφών (θεομπνίες, σεισμούς, πυρκαγιές, πλημμύρες, καταποντισμούς κλπ) επικαλούνται εικόνες «Βιβλικής καταστροφής» από την Π. Διαθήκη και την Αποκάλυψη του Ιωάννη Θεολόγου! Η δανεική αυτή Βιβλική αναφορά έχει αφετηρία γεγονότων ιστορικά βεβαιωμένων, όπως περιγράφονται και διασώζονται από άνδρες συγγραφείς, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και χάριτος λόγου προφητικού. Ανασύρονται δε από το απώτερο παρελθόν, για να προβληματίσουν (σωφρονίσουν) τον άνθρωπο στο εσαί παρόν.

Αυτό το τελευταίο όμως, δηλαδή η μεταφυσική θεώρηση των φυσικών καταστροφών, δεν απασχολεί ούτε καθ' υποψίαν ή έστω ακροθιγώς, τις δανεικές αναφορές των κέντρων ειδήσεων και των πολιτικών αποφάσεων που ακολουθούν τις καταστροφικές διαπιστώσεις. Ενώ υπονοούν της Γραφής τετελεσμένα γεγονότα, δεν τους προβληματίζει τι έχει προηγηθεί και ποιές οι αιτίες που προκάλεσαν τις Βιβλικές συμφορές θεωρώντας ανάξια λόγου οποιαδήποτε μεταφυσική ερμηνεία.

Δύο πειστικά παραδείγματα απόλυτης καταστροφής από την Π. Διαθήκη, θυμίζουμε στο παρόν σημείωμα, για να

έχουμε αναντίρρητη την εικόνα της συμφοράς και μέτρο συγκρίσεως σε ό,τι βιώνουμε τους τελευταίους μήνες στη χώρα μας:

A' Ο κατακλυσμός του Νώε

Διαβάζουμε στην Γένεση (κεφ. 5 και εξής): «Ιδών δε Κύριος ο Θεός, ότι επληθύνθησαν αι κακίαι των ανθρώπων επί της γης και πας τις διανοείται εν τη καρδία αυτού επιμελώς επί τα πονηρά πάσας τας ημέρας... και είπεν ο Θεός απαλείψω τον άνθρωπον, όν εποίησα από πρώτους της γης, από ανθρώπουν έως κτήνους και από ερπετών έως πετεινών του ουρανού... και εγένετο νετός επί της γης τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας... και απέθανε πάσα σαρξ κινουμένη επί της γης....». Ιδού λοιπόν η απάντηση του ουρανού και η αιτία του Αρμαγεδδώνα που ακολούθησε την αποστασία των ανθρώπων της γης. Μήπως κάτι παρόμοιο συμβαίνει σήμερα;

B' Σόδομα και Γόμορρα

Γλαφυρή αλλά και τρομακτική, δίκαιη αλλά και σκληρή, συναρπαστική αλλά και τιμωρητική, η οργή του Θεού για τους παρά φύσιν διαβιούντας κατοίκους των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρας, αλλά και για όσους σύγχρονους δικαιολογούν ή συνευδοκούν με θράσος και σοφιστείες, επιχειρώντας να νομιμοποιούν την «αμαρτίαν ταύτην». Και πολύ περισσότερο για κείνους που τολμούν να νομιθετούν ως κανονικότητα, την αλλαγή φύλου, το γάμο ομοφυλοφίλων και τα συναφή.

Διαβάζουμε και πάλι στη Γένεση στο κεφάλαιο ΙΘ' σε ελεύθερη απόδοση: «Δύο άγγελοι επισκέπτες με ειδική αποστολή, φάνηκαν στην πόλη των Σοδόμων. Ο ευσεβής κάτοικος Λωτ, μόλις τους είδε, τους καλωσόρισε και προθυμοποιήθηκε, να τους φιλοξενήσει. Ελάτε, κύριοι, στο σπίτι μου, να σας νίψω τους πόδας από την κουραστική οδοιπορία και να σας παραθέσω γεύμα αγάπης, για να συνεχίσετε το πρωί το δρόμο σας. Όχι, του είπαν, θα καταλύσουμε στην πλατεία της πόλεως. Ο φιλόξενος όμως Λωτ επέμεινε και στο τέλος δέχθηκαν την πιλούσια φιλοξενία του. Πριν όμως να κατακλιθούν, θόρυβος πολύτις ακούσθηκε έξω από το σπίτι του Λωτ. Αγριεμένοι Σοδομίτες περικύκλωσαν το σπίτι από «νεανίσκου έως πρεσβύτερου», αλαλάζοντας σε οίστρο ακολασίας ζητούντες επίμονα από το Λωτ: που είναι οι εισελθόντες στο σπίτι σου; Βγάλε τους έχω «ίνα συγγενώμεθα αυτοίς». Τόση απροκάλυπτη χυδαιότητα και αποκρουστική λαγνεία... Ο άνθρωπος, που καταλαμβάνεται από αυτήν, χάνει τον ανθρωπισμό του και πειριφέρει την σάρκα του αιτιμασμένη και έτοιμη να προβεί σε οποιαδήποτε πράξη βίας και ανομίας, αρκεί να κορέσει την άρρωστη επιθυμία του. Ο Λωτ μπροστά στον κίνδυνο να αντιμετωπίσει την αγριότητα των αποφασισμένων για όλα Σοδομιτών που κινούνται απειλητικά εναντίον του, προσπαθεί να κατευνάσει τις ανεξέλεγκτες ορέξεις τους φθάνοντας στην ακραία απόφασή του να «προσφέρει» τις κόρες του στον ούχο, παρά να κακοποιήσουν τους φιλοξενουμένους του! Και

στήν σημερινή Γάζα. Άναχώρησε άπο τό Μοναστήρι του και ἐγκαταστάθηκε στήν Ἀλεξάνδρεια. Ἡταν τότε ἔξηντα χρόνων. Καὶ τί ἔκανε ὁ θεοφιλής αὐτός “Οσιος;

Ἄρχισε μέ επιμέλεια νά καταγράφει ὅλες τίς πόρνες πού κατοικοῦσαν στά διάφορα σπίτια τῆς ἀμαρτίας. Ἐπισε και μία ἐργασία και ἔπαιρνε μισθό δώδεκα ὄβολούς τίν ἡμέρα. Ἀπό αὐτά τά χρήματα, μέ τόν ἔναν ὄβολό ἀγόραζε ἔναρις καρπούς και ἔτρωγε και τά ύπόλοιπα τά διέθετε ὡς ἔξης:

Κάθε νύκτα πήγαινε στό σπίτι τῆς ἀμαρτίας, συναντοῦσε τίν ἀμαρτωλή γυναίκα, τῆς ἔδινε χρήματα και ἔλεγε:

- Πάρε αὐτά τά χρήματα και σέ παρακαλῶ αὐτή τή νύκτα μή διαπράξεις, γιά χάρη μου, τήν ἀμαρτία.

Ἐκεῖνος παρέμενε ὅλη τήν νύκτα σέ μιά γωνιά τοῦ σπιτιοῦ και γονατιστός προσευχόταν θερμά γιά τήν ψυχή τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας. Μόλις ἄρχιζε νά χαράζει, ἀναχωροῦσε, ἀφοῦ προπογυμένως τήν ἔβαζε νά ὄρκισθε πώς δέν θά ἀποκαλύψει τήν πράξη του αὐτή σέ κανέναν.

Καὶ πραγματικά τό γεγονός αὐτό ἦταν μυστικό. Μόνο μία ἀπό αὐτές κάποτε τόλμησε νά περιφρονήσει τούς ὄρκους και νά ἀποκαλύψει τό ἔργο τοῦ Οσίου. Δαιμονίστηκε, ὅμως, ἀμέσως μέ τήν προσευχή του, γιά νά φοβηθοῦν οἱ ἄλλες και καμιά νά μήν τολμήσει πλέον νά φανερώσει κάτια ἀπό τή ζωή του.

Κατήγγειλαν δέ κάποιοι στόν Πατριάρχη, τόν Ἅγιο Ιωάννη τόν Ἐλεήμονα, τήν «διαγωγήν» τοῦ μοναχοῦ πού σκανδάλιζε συναναστρεφόμενος ἀμαρτωλές γυναίκες ὁ Ἅγιος Ιωάννης ὅμως φωτισμένα, δέν ἔλαβε κανένα μέτρο ἐναντίον του, διότι ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Βιτάλιος ἀπέβλεπε μόνο στήν σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν ἀμαρτωλῶν

ἐκείνων γυναικῶν. Γι’ αὐτό δέν ἀγανακτοῦσε ποτέ ἐναντίον αὐτῶν πού τόν κατηγοροῦσαν, ἀλλά προσευχόταν στόν Θεό νά τούς συγχωρήσει γιά τήν ἀνάρμοστη συμπεριφορά τους.

Μέ τό ἔργο αὐτό ἔγινε ἀφορμή νά σωθοῦν πολλές ἀμαρτωλές γυναικες. Βλέποντας οι γυναικες ἐκεῖνες τήν ὀλονύκτια ἀγρυπνία τοῦ Οσίου και τήν ἐπίμονη προσευχή, πού ἔκανε γι’ αὐτές, μετανοοῦσαν και ἔγκατέλειπαν τίς αἰσχρές πράξεις. Ἄλλες ἔγκατέλειπαν τό ἐπάγγελμα αὐτό, ἄλλες ἔπαιρναν νόμιμο σύζυγο και ἔκαναν γάμο και ἄλλες γινόταν μοναχές.

Κανεῖς ποτέ στήν Ἀλεξάνδρεια δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τό θεάρεστο αὐτό ἔργο τοῦ Βιταλίου, ὅσο ζοῦσε. Κάποτε, ἐνῶ ἔφευγε ἀπό τήν κακόφημη συνοικία τῆς πρωτεύουσας, τόν συνάντησε ἔνας διεφθαρμένος ἀνθρωπος πού πήγαινε νά κάνει τήν ἀμαρτία. Αὐτός κτύπησε μέ ὅλη τή δύναμη τοῦ χεριοῦ του τό πρόσωπο τοῦ Βιταλίου και φώναξε:

- Πότε, ἐπιτέλους, θά ἀπομακρυνθεῖς ἀπό τίς αἰσχρές σου πράξεις, χριστιανοκάππλε;

Τότε ὁ Γέροντας Βιτάλιος τοῦ ἀπάντησε:

- Φτωχέ ἀνθρωπε, πρόκειται νά σου δοθεῖ δυνατό ράπισμα, πού θά σου φέρει τόσο πόνο, ὥστε μέ τίς κραυγές σου θά συγκεντρωθεῖ σκεδόν ὅλη ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Μετά ἀπό ἀρκετό χρόνο, ὁ Βιτάλιος ἀπέρχεται πρός τόν Κύριο στό κελλί του στήν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ θάνατός του ἔγινε γνωστός μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: Στόν ἀνθρωπο ἐκεῖνο πού εἶχε κτυπήσει τόν Οσιο ἐμφανίζεται ἔνας φοβερός Αἴθιοπας και τοῦ δίνει ἔνα φοβερό ράπισμα στό

πρόσωπό του, πού ὁ κρότος ἔγινε αἰσθητός σέ ἀρκετή ἀπόσταση, και τοῦ λέει:

- Πάρε αὐτό τό ράπισμα, σου τό στέλνει ὁ μοναχός Βιτάλιος, ὅπως σου εἶχε πεῖ.

Ἄμεσως αὐτός δαιμονίστηκε και ἄρχισε νά κυλιέται στό δρόμο. Τότε μαζεύτηκαν ὅλοι οι κάτοικοι τῆς Ἀλεξάνδρειας νά δοῦν αὐτό τό γεγονός. Αὐτός τότε ἄρχισε νά σκίζει τά ροῦχα του και νά φωνάζει:

- Ελέποε με, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, Βιτάλιε, γιατί ἀμάρτησα στόν Θεό και ἀπέναντί σου.

Σέ λίγο ὁ δαιμονισμένος ἄρχισε νά τρέχει γρήγορα πρός τό κελλί τοῦ Οσίου. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, μερικοί ἀνθρωποι μπήκαν μέσα στό κελλί γιά νά είδοποιήσουν τόν Οσιο. Ἐμειναν ὅμιως κατάπληκτοι, ὅταν εἶδαν ὅτι εἶχε πεθάνει γονατιστός σέ στάση προσευχῆς. Στό ἔδαφος διάβασαν αὐτά πού εἶχε γράψει: «Κάτοικοι τῆς Ἀλεξάνδρειας, μή κρίνετε τίποτα πρόωρα μέχρι νά ἔλθει ὁ Κύριος».

Στήν κηδεία του παραβρέθηκε ὁ Ἅγιος Ιωάννης ὁ Ἐλεήμιων και ὅλες ἐκεῖνες οι ἀμαρτωλές γυναικες, πού εἶχαν ἀλλάξει ζωή ἔξ αιτίας τοῦ Οσίου. Ἐλέγαν χαρακτηριστικά ὅτι ποτέ δέν σήκωσε

τά μάτια του ὁ Οσιος νά παρατηρήσει μιά ἀπό αὐτές. Ὁ δαιμονισμένος ἔγινε καλά μέ τήν κάρη τοῦ Οσίου.

Ἄγιολογικό μήνυμα

Στό πρόσωπο τοῦ Οσίου Βιταλίου συναντοῦμε τήν ἀγάπη γιά τήν ἀσκηση και τήν καθαρότητα. Ὁ Οσιος εἶχε ἐνστερνισθεῖ τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «τό σῶμα δέν εἶναι γιά τήν πορνεία· εἶναι γιά τόν Κύριο και ὁ Κύριος γιά τό σῶμα» (Α΄ Κορ. 6, 13). Ἀφοῦ ὁ Ἰδιος νίκησε «τό φρόνημα τῆς

σαρκός» (Ρωμ. 8, 6-7), ξερίζωσε τά πάθη πού φώλιαζαν στήν καρδιά του και ἔσβησε τής προσβολές τῶν λογισμῶν τῆς κακίας, ἥθελε κι ἄλλες ψυχές νά πολεμήσουν τά σκοτεινά πάθη.

Διά τοῦτο και ἐπέλεξε μιά διακονία πού ξεπερνάει τήν ἀνθρώπινη λογική. Η πράξη του ἦταν ούρανια, ἔξαισια, ὑπερφυσική. Δέν ύπολόγισε τόν έαυτό του. Κοπίασε, θυσιάστηκε, γιά νά πολεμήσει τήν ἀμαρτία και νά ἐλευθερώσει τής εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν σκλαβιά και τήν παγίδα τῆς διαφορᾶς.

Στόν βίο τοῦ Ἅγιου Βιταλίου ἰσχύουν τά λόγια τοῦ Ἅγιου Ιωάννου τῆς Κλίμακος: «Ποιός νίκησε τό σῶμα; Αὐτός πού συνέτριψε τήν καρδιά. Καὶ ποιός συνέτριψε τήν καρδιά; Αὐτός πού ἀρνήθηκε τόν έαυτό του. Γιατί πῶς νά μήν συντριβεῖ ἐκεῖνος πού πέθανε ώς πρός τό θέλημα τῆς σαρκός του;».

Ο Ἅγιος Βιτάλιος μᾶς συγκινεῖ μέ τόν ἀσκητικό του βίο, τήν φίλαγνη διάθεση, τήν συγχωρητικότητα, τήν θεάρεστη συμπεριφορά του, τόν θεῖο ἔρωτα και τήν ἀγάπη του πρός τόν ἀμαρτωλό ἀνθρωπο.

Ἀπολυτίκιον

“Ηχος πλ. δ”. Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς.

Ταῖς ἐπαγρύπνοις σου εὔχαῖς, γυναικῶν ἀκολάστων βίον

ἐξήγινσας, και ἀλαλήτοις στεναγμοῖς, εἰς τήν μετάνοιαν

ταύτας ἀνεκάλεσας, και ὡθήσας πολλάς, εἰς σωφροσύνης

ζωήν και ἀσκήσεως. Βιτάλιε πανόσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ

Θεῷ, σωθῆναι κόσμον ἄπαντα.

(Μητροπολίτης Κυθήρων και Ἀντικυθήρων κ. Σεραφείμ)

Άρχιμανδρίτου
Παύλου Ντανᾶ
Ιεροκήρυκος

ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

«Ο Σοδομισμός μέτρο πνευματικής ασθένειας»

τότε αρκίζει η τιμωρία. Παρεμβαίνουν οι ἀγγελοι δυναμικά, ὅπως μας το διασώζει ο θείος συγγραφέας της Γενέσεως: «... τους δε Σοδομίτας τους ὄντας επί της θύρας του οίκου επάταξαν εν αօρασίᾳ (τους επύφλωσαν) από μικρού ἔως μεγάλου και παρελύθησαν ζητούντες την θύραν...». Στη συνέχεια δε οι ἀγγελοι υποδεικνύουν στην οικογένεια του Λωτ να εγκαταλείψουν την πόλη, γιατί είχαν εντολή Κυρίου να καταστρέψουν ολοσχερώς τους Σοδομίτας και την αμαρτωλή πόλη τους. «**Καὶ Κύριος ἐβρεξεν επί Σόδομα και Γόμορρα θείον, και πυρ παρά Κυρίου εξ ουρανού και κατέστρεψε τας πόλεις ταύτας και πάσαν την περίχωρον και πάντας τους κατοίκους εν ταις πόλεσι και τα ανατέλλοντα εκ της γης.**

Και ας επιστρέψουμε στα σημερινά απρόβλεπτα που βιώνουμε όλοι μας, σκεδόν πανομοιότυπα, με εκείνα της εποχής του κατακλυσμού του Νώε και των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρας. Παντού ακατάσκεπτη ανηθικότητα. «νομιμοποιημένη» σήψη, ατιμωροσία και διαφθορά διατρέχουν ολόκληρη τη χώρα και τα κοινωνικά στρώματα. Ζούμε πράγματι αποκαλυπτικούς καιρούς.

Ευτυχώς υπάρχουν κάποιοι λίγοι που αντιστέκονται... Σε

ένα άρθρο από την εφημερίδα «Αγώνας Λαρίσης» (Ιούλ. 2023) διαβάζουμε απόσπασμα του μακαριστού π. Ιω. Ρωμανίδη: «Ο Χριστός διδάσκει: “αμήν λέγω ημίν, ανεκτότερον ἔσται γι Σοδόμων και Γομόρρας εν πημέρα κρίσεως ἡ τη πόλει εκείνη”. Τί σημαίνει το «ανεκτότερον ἔσται». Ότι η σοδομιτική αμαρτία ήταν μέτρο σύγκρισης και αξιολόγησης για κάθε άλλη πνευματική ασθένεια!

«Των σοδομιτών η θεήλατος κόλασις φοβερωτέρα πάστης εδόκει πάσιν» ερμηνεύουν οι Άγιοι Πατέρες. Τί ήταν αυτό; Ότι «οπίσω σαρκός ετέρας» (Ιούδ. 7) ασελγούσαν ἀνδρες μεταξύ τους, επεξέτειναν την ανώμαλη λύσσα και στις γυναικες τους και ἔκαναν με αυτές την ίδια παρά φύση συχαμερότητα, και το φοβερότερο, ακόμη και τα παιδιά μιόλυναν με αυτές τις ορέξεις κατά τον Ἅγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Άρα ο υποκτηνώδης σοδομισμός είναι μέτρο σύγκρισης για όλες τις ἄλλες πνευματικές ασθένειες». Αυτές που κατατρύχουν την παρακμιακή κοινωνία μας

**(Ο Όσιος Συμεών ο Στυλίτης προς Βασίλισσα Ευδοκία
και ο Μέγας Θεοφόρος Ευθύμιος)**

εμβαθύνει στη Θεολογία και να ερευνά την Εκκλησιολογία και σε επίπεδα ιστορικά, σε σχέση δηλ. με τη σάστη των Αγίων εν καιρώ θεολογικών κινημάτων εναντίον των αιρέσεων, προς υπεράσπιση της Ορθοδόξου Πίστεως όπως, για παράδειγμα, τη σάστη του Μεγάλου Ευθυμίου στην περίοδο (377 - 20 Ιαν. 473 μ. Χ.).

Αφού περάσει ο σχετικός χρόνος αφομοίωσης μετά τη μελέτη του «Βίου και Πολιτείας του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Ευθυμίου του Μεγάλου (Συμεών του Μεταφραστού) - P.G. 144», τότε ο πιστός έχει νοητά μπροστά του το νόημα και την έκφραση της εν Χριστώ Ζωής, Πίστεως και Ομολογίας, που τόσο έντονα έζησε (ως Μοναχική εμπειρία) ο Άγιος Ευθύμιος. Αυτή η εμβάθυνση - έρευνα προσιδιάζει (εσωτερικά) στη συνείδησή μας, διότι το παράδειγμα των Αγίων κατευθύνει την Ορθόδοξη δραστηριότητά μας, είναι ένα ζωντανό νεύρο της Χριστιανικής φιλοσοφίας.

Εάν η φιλοσοφική αναζήτηση είναι, σύμφωνα με το Ρώσο φιλόσοφο Σέργιο Τρουμπετσκόϊ, η «επιδίωξη του όλου», η αναζήτηση του ιδεώδους του Αληθούς, τότε τι δικαιολογία θα έχουμε στο Βήμα του Χριστού για τις σημερινές αφελιμιστικές αρνήσεις - αντιρρήσεις ως προς την Ομολογία (έμπρακτης) της Πίστεως, όπως μας την εδίδαξαν (την ομολογία) οι Άγιοι, ως απαραίτητο όρο της πνευματικής ζωής;

Με απλά λόγια, οι σημερινοί Ορθόδοξοι, δεν εφαρμόζουν **τις Ομολογιακές (αλήθειες) διαβαθμίσεις** των Αγίων, ώστε να ευρεθούν στην ανώτερη βαθμίδα της Ομολογίας που είναι, σήμερα, η εφαρμογή του IE' Κανόνα. Ο Όσιος, Μέγας Ευθύμιος, ευρίσκετο στην ανωτάτη βαθμίδα πίστεως και Ομολογίας, σ' αντίθεση με τους σημερινούς Μοναχούς (γενικά) και Επισκόπους, που ανέχονται το Οικουμενιστικό «πνευματικό» δίκτυο που έχει πλεχθεί!

Στο Βίο του διακρίνουμε τις όψεις της Πίστεως: α) Τη διδασκαλία της β) την ερμηνεία της και γ) την πρακτική εφαρμογή της (διαγωγή, πράξη).

Να θυμηθούμε ότι, για σαράντα (40) ολόκληρα

Γράφει ο ΝΙΚΟΣ
Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

χρόνια, από τη βασιλεία του Κωνσταντίου (337-361) μέχρι και τον αυτοκράτορα Ουάλη (364-378), η Ορθόδοξη Πίστη - Εκκλησία δέχθηκε αμείλικτο πόλεμο από την αλογία - μιανία των Αρειανών. Πληγή στο Σώμα της Εκκλησίας (ενδιάμεση) προσπάθησε να επιφέρει και ο δυσσεβής Ιουλιανός, ο οποίος επιθυμούσε Κράτος ειδωλολατρείας.

Στην Πατρολογία, διαβάζουμε:

«ο κατά των Ορθόδοξων πόλεμος ἀρχισε να κοπάζει (με την γέννηση του Οσίου)... και όλα τα σκυθρωπά και λυπτρά των Εκκλησιών ἀρχισαν να διαλύονται».

Διαβάζουμε ότι **Ευθύμιος** σημαίνει τερπνός, εύχαρις και όποιος επιθυμεί να ξεριζώσει (από μέσα του) την οντολογική ρίζα των καταθλιπτικών καταστάσεων, κυρίως την αμαρτία, ας μεταφέρει το νόημα της ζωής του Μεγάλου Ευθυμίου στην καθημερινότητά του, όπου, πολλές φορές, ο διάβολος την παρουσιάζει **χωρίς πόρτες, χωρίς παράθυρα...**

Σε ίχο πλ. α΄, η Εκκλησία ψάλλει:

«Χαίροις ως ευθυμίας αρχή, της Εκκλησίας γεγονώς πάτερ όσιε, τη ση γεννήσει πάσας, αιρετικών τας ορμάς, εκ Θεού πρόνοιας απεκρούσατο, διο σε φερώνυμον, ονομάζει Ευθύμιον».

Αν ο Άγιος αγίασε στην Άσκηση και αντιμετώπισε επιτυχώς τις αιρέσεις, αυτό οφείλεται, διότι, πρώτον, αντιλαμβάνετο την Ορθόδοξη Πίστη ως **αιώνιο μέγεθος** και, δεύτερον, διότι δεν έφυγε ποτέ από τα σωστικά όρια του Θείου Νόμου.

1° Σχόλιο: Κρίνουμε αναγκαίο να υπενθυμίσουμε ότι η βίωση (η πραγματική) του γεγονότος την ένσαρκη οικονομίας του Χριστού, δια των Μιστηρίων της Εκκλησίας, ασκεί θεραπευτική επίδραση - εξάλειψη των καταθλιπτικών φαινομένων και νοσημάτων, διότι η παρουσία του Χριστού είναι αγαπητική, ειρηνική, θεραπευτική για την υγεία ψυχής και σώματος. Κατηγορηματικά επαναλαμβάνουμε ότι ο Άγιος Ευθύμιος αντιλαμβανόμενος στην πράξη το αιώνιο μέγεθος της Ορθοδοξίας, ποτέ δεν έφυγε από τα σωστικά όρια των (έως τότε) Οικουμενικών Συνόδων, γι' αυτό και αντιστάθηκε (με σθένος) στις αιρέσεις της εποχής του (377 - 20 Ιαν. 473 μ.Χ.).

Στις προκλήσεις των καιρών, μπροστά στο μπενισμό της Ορθοδοξίας που επιχειρούσε την αίρεση του Νεστορίου, η Αυγούστα Ευδοκία (σύζυγος του Θεοδοσίου Β΄, του μικρού), υποχώρησε και υποστήριξε το Μονοφυσιτισμό, εξ αιτίας ενός πνευματικά τυφλού, αιρετικού μοναχού, του Θεοδοσίου.

Στην Πατρολογία, διαβάζουμε:

«Ο ασεβής Θεοδόσιος αποπειράθηκε να προσελκύσει και αυτόν (δηλ. τον Όσιο Ευθύμιο) στο μονοφυσιτισμό, ο Όσιος όμως δεν ανεχόταν ούτε και τη φωνή εκείνου να ακούσει, και αρνήθηκε...».

Σε κάλεσμα του Θεοδοσίου προς τον όσιο, κάλεσμα επικοινωνίας, ο Μέγας Ευθύμιος απάντησε: «**Μη γένοιτο, αποκλείεται να έλθω σε επικοινωνία με το Θεοδόσιο, εξ αιτίας της αιρέσεώς του και διότι από τα χέρια του στάζει το αίμα των ιερέων που εφόνευσε.**

Έτσι αντιστάθηκε ο Μ. Ευθύμιος μπροστά σ' εκείνους που προσπαθούσαν το γκρέμισμα της Πίστεως, ήταν, σ' όλη τη ζωή του, κέντρο αντί-

στάσεως κατά των αιρέσεων.

2° Σχόλιο - Κάποιες διευκρινίσεις:

Διαβάζουμε, ότι «σαν φιλοσοφική έννοια ο μπενισμός είναι - εκφράζει μια ακραία μορφή σκετικισμού, μια άρνηση και ολική καταστροφή των υφισταμένων αξιών».

Ο οικουμενισμός, αυτή η ύπουλη αίρεση, είναι και αυτός ένας ανατρεπτικός σκετικισμός, με συστηματική επιδίωξη του το μπενισμό της Ορθοδοξίας, των θεμελίων της.

Σ' αντίθεση με το Μ. Ευθύμιο, οι επίσκοποι - ιερείς, οι Μοναχοί και το λαϊκό στοιχείο, δεν αντιδρούν στον οικουμενισμό, στη συνεχή επιδίωξη του να αλλοιώσει την Ορθοδοξία.

Είναι αναμφισβήτητο ότι οι επισκέψεις Βαρθολομαίου και Ελπιδοφόρου στις Ι. Μητροπόλεις και στο Άγιο Όρος, είναι πρόγραμμα συντηρίσεως του οικουμενισμού (τέλος σχολίου).

Η πορεία προς λύτρωση που επιθυμούσε η βασίλισσα Ευδοκία, άρχισε με την επαλήθευση του Ψαλμ. 17, 36: «**Και η παιδεία σου ανώρθωσέ με εις τέλος, και η παιδεία σου αντή με διδάξει**» δηλ. «**και η παιδεία** (παιδαγωγία) **Σου αντή, Κύριε και Θεέ μου, θα με διδάξει και θα με ανορθώσει.**»

Πράγματι μετά από τη συμφορά - παιδαγωγία της, θάνατος του γαμπρού της και αιχμαλωσία της κόρης της με τα παιδιά της, οδηγήθηκε στην ορθή και αληθινή πίστη.

Στην Πατρολογία, διαβάζουμε:

«Πήρε την απόφαση να έρχεται του λοιπού σε επικοινωνία με θείους και ορθοδόξους άνδρες, χρησιμοποιώντας τους ως πρότυπα και ως κειραγωγούς προς σωτηρίαν... έστειλε, δε, γράμματα στην Αντιόχεια στο **Συμεών το Στυλίτη, τον υψωθέντα στην αρετή πολύ περισσότερο από όσο στο στύλο, το θαύμα αυτό της οικουμένης.** Με τα γράμματά της δε αυτά πιο Αυγούστα εξέθετε στο Συμεών το σκοπό της καρδιάς της και αξίωνε να μάθει ποια είναι η γνώμη του».

Η απάντηση του Αγίου Συμεών:

«Να ξέρεις ότι ο πονηρός, βλέποντας τον πλούτο των αρετών σου, «ζήτησε να σε ταράξει και ΝΑ σε κλονίσει, όπως κοσκινίζεται το σιτάρι στο κόσκινο» (Λουκ. ΚΒ', 31), και δια του κακούργου εκείνου Θεοδοσίου έβλαψε πολύ τη θεοφιλή σου ψυχή. Άλλα έχει θάρρος. «Η πίστη σου, πράγματι, δε κάθηκε» (Λουκ. 22, 32). Εμένα όμως ένα μου κάνει μεγάλη εντύπωση: Ενώ η πηγή βρίσκεται στη γειτονιά σου, εσύ την παραβλέπεις και ζητείς να παίρνεις το ίδιο νερό από πολύ μακριά. **Λοιπόν, έχεις πηγή στη γειτονιά σου, δηλ. το Θεοφόρο Ευθύμιο.** Αν ακολουθείς τις διδασκαλίες του, δε θα αστοχήσεις στην υπόθεση της σωτηρίας σου».

3° Σχόλιο: Στις πημέρες μας νιώθουμε **τον πόνο του Μ. Βασιλέιου**, για τις διαφωνίες, σχίσματα, έριδες και ταραχές μεταξύ των Ορθοδόξων Χριστιανών.

Καλό είναι να διαβάσουμε **τον ειδικό λόγο του Περί Κρίματος Θεού**, όπου καυτηριάζει και αναλύει τις αιτίες των διαφωνιών και των έριδων των Ορθοδόξων.

Οι αιτίες: ή έχει αναχωρήσει (**λόγω αμαρτίας**) από τη ζωή μας ο Αληθινός Βασιλέας Χριστός ή τον έχουμε αρνηθεί!

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΔΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 319

ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2024

Ιδιοκτήτης Εκδότης

Διευθυντής

**Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,

T.K. 41221 Λάρισα

Τηλ.: 2410 284644

Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με π

Έλληνες Ορθόδοξοι Ιερείς στην Λιβύη του Καντάφι¹

Στη Λιβύη, την εποχή του Καντάφι, υπήρχαν δύο ορθόδοξες ενορίες. Ο άγιος Γεώργιος στην Τρίπολη και η Ευαγγελίστρια στη Βεγγάζη. Πολλοί μουσουλμανικοί φιλανθρωπικοί οργανισμοί βοηθούσαν οικονομικά αυτές τις δύο ενορίες. Η Λιβυκή κυβέρνηση πάντοτε ικανοποιούσε διάφορα αιτήματα εξυπηρέτησης που τους έθεταν οι ορθόδοξοι ιερείς, όπως το να φιλοξενηθούν Έλληνες επισκέπτες από την Ελλάδα για λογαριασμό των ενοριών. Πολλές φορές οι δύο αυτές εκκλησίες προσελάμβαναν μουσουλμάνους για υπαλλήλους. Οι Έλληνες ιερείς συνέχεια μου τόνιζαν ότι είχαν άριστες συνεργασίες και με τους Ρωμαιοκαθολικούς και με τους Κόπτες. Οι Έλληνες κατοικούσαν συνήθως στην πρωτεύουσα στην Τρίπολη (1000 άτομα περίπου), αλλά υπήρχαν αρκετοί και σε δύο άλλες πόλεις, στη Βεγγάζη και στη Μανσούρα. Ήταν συνήθως υπάλληλοι σε ξένες εταιρίες. Στην Τρίπολη λειτουργούσε ελληνικό σχολείο (Δημοτικό-Γυμνάσιο-Λύκειο) για τους Έλληνες, καθώς και ελληνικό ορθόδοξο κοιμητήριο. Το ελληνικό στοιχείο ήταν πολυπληθέστερο από αυτό που έχει μείνει πια. Υπήρχαν και αρκετές Έλληνίδες που είχαν παντρευτεί ντόπιους Άραβες κατοίκους. Τα παιδιά αυτών των τελευταίων οικογενειών είχαν βαπτιστεί στην Ελλάδα, επειδή δεν επιτρεπόταν σε μικτές οικογένειες να βαπτίζουν τα παιδιά τους χριστιανούς στη Λιβύη.

Στη Λιβύη, οι ιερείς, όπως μου ανέφεραν, έζησαν εποχές σαν να βρισκόντουσαν μέσα σε ένα χριστιανικό κράτος. Οι κληρικοί μπορούσαν να κυκλοφορούν ελεύθερα με ράσα και με το σταυρό από έξω. Παρόλο που πολλοί ιερείς έπεσαν σε τυπικά αστυνομικά μπλόκα για έλεγχο, δεν τους έγινε ποτέ παρατίρηση για τον εξωτερικό σταυρό. Πολλές φορές ο Οργανισμός Ισλαμικής Διάσκεψης καλούσε, τα Χριστούγεννα, για επίσημο γεύμα, ιερείς των ενοριών αυτών έχοντας στολίσει ένα πελώριο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Σε

Χρήστος
Νικολόπουλος
Δρ. Θεολογίας
- Βυζαντινολόγος

ερώτηση, Έλληνα ιερέα, για ποιο λόγο είχαν στολίσει ένα τέτοιο δέντρο, τούς απαντούσαν: «Γιατί ο Χριστός δεν είναι μόνο δικός σας αλλά και δικός μας. Εσείς τον έχετε ως Θεό, εμείς ως προφήτη».

Τόσο οι γυναίκες, όσο και οι άνδρες Άραβες είχαν υιοθετήσει το ευρωπαϊκό τρόπο ντυσίματος. Δεν ήταν υποχρεωτικό οι Άραβες γυναίκες να φορούν μαντήλα κατά την έξοδό τους από το σπίτι. Οι παραλίες γέμιζαν με άτομα και από τα δύο φύλα φορώντας μαγιό, όπως στην Ελλάδα. Υπήρχαν πολλοί μουσουλμάνοι, οι οποίοι ήταν κρυπτοχριστιανοί και φανέρωναν την πίστη τους κρυφά στους ιερείς. Λόγω αυστηρότητας

των ποινών υπήρχε καμπιλή εγκληματικότητα στη χώρα, αλλά ο γνωστός αυστηρός νόμος της Σαρίας, π.χ. κοπί χεριών σε περίπτωση ληστείας κ.α. δεν υφίσταντο. Αυτό που απαγορευόταν, ήταν ο προσπλυτισμός, αλλά και από τις δύο θρησκείες. Για την παραπάνω περίπτωση υπήρχε γραπτή συμφωνία μεταξύ των θρησκευτικών αρχόντων και των δύο θρησκειών, του μουσουλμανισμού και του χριστιανισμού. Αν παρόλα αυτά κάποιος μουσουλμάνος ήθελε να βαπτιστεί ορθόδοξος, έπρεπε να βαπτιστεί εκτός της χώρας του και να γυρίσει πίσω ως κρυπτοχριστιανός πλέον.

Την εποχή του Καντάφι τα τρόφιμα, το νερό, το ρεύμα ήταν σε απίστευτες χαμηλές σταθερές τιμές, γι' αυτό και δεν έβλεπες ζητιάνους στους δρόμους. Στα μαγαζιά υπήρχε αφθονία υλικών αγαθών. Ο Καντάφι αγαπούσε την Ελλάδα και είχε σπουδάσει σε αυτήν και συγκεκριμένα στη Σχολή των Ευελπίδων. Οι πολίτες επιτρεπόταν να έχουν στα σπίτια τους δορυφορικές κεραίες και να παρακολουθούν ξένα κανάλια. Το αλκοόλ και το κοινιόν κρέας δεν επιτρεπόταν λόγω μουσουλμανικής πίστης, γι' αυτό και ήταν δύσκολο στους ιερείς να βρουν οίνο για την τέλεση της Θείας Λειτουργίας.

Στη Λιβύη, την ημέρα των Χριστουγέννων, οι ιερείς

ζεκινούσαν τη Θεία Λειτουργία στις 09:00 το πρωί. Παρόλο που εκείνη την ημέρα τα μαγαζιά ήταν ανοιχτά, εν τούτοις οι εκκλησίες ήταν γεμάτες. Στις 6 Ιανουαρίου 2003, στον άγιο Γεώργιο Τριπόλεως, παρών στα Θεοφάνεια και στον αγιασμό των υδάτων ήταν και ο πηγέτης των Λιβύων, Καντάφι. Τα μέτρα ασφαλείας ήταν δρακόντεια. Έκατον επειδόμενα των επισήμων για πέντε λέπτα μέχρι οι ιερείς να ρίξουν το Σταυρό, στη θάλασσα, στην παραλία της Τριπόλεως και μετά αποκώρωσε. Οι τοπικές αρχές είχαν παραχωρήσει τη φιλαρμονική του Λιβυκού στρατού καθώς και στρατιωτικά αγήματα, για να συνοδέψουν το εκκληποίασμα από την εκκλησία του αγίου Γεωργίου στην παραλία.

Επειδή η Κυριακή στις μουσουλμανικές χώρες είναι εργάσιμη ημέρα, οι Θείες Λειτουργίες γινόντουσαν κάθε Παρασκευή πρωί που είναι αργία. Τη Σαρακοστή επιτρεπόταν στους κληρικούς να κάνουν χαιρετισμούς στην Παναγία κάθε Παρασκευή απόγευμα. Τη Μεγάλη Παρασκευή επιτρεπόταν να πραγματοποιηθεί περιφορά του Επιταφίου στις δύο χριστιανικές ενορίες και μάλιστα στην Τρίπολη, η περιφορά έφθανε μέχρι την παλαιά πόλη. Ο κόσμος που την παρακολουθούσε ξεπερνούσε τις δέκα χιλιάδες, ενώ πάντοτε τους συνόδευαν στρατιωτικά τιμπτικά αγήματα και οι φιλαρμονική του στρατού. Στο τέλος της περιφοράς ακουγόταν ο ελληνικός, καθώς και ο λιβυκός εθνικός ύμνος. Σε όλες αυτές τις περιφορές ερχόντουσαν και όλα τα μέλη μίας μικτής οικογένειας. Δηλαδή μία Ελληνίδα με το στρατιωτικό Άραβα μουσουλμάνο άνδρα της και τα παιδιά τους, τα περισσότερα βαπτισμένα στην Ελλάδα. Κανένας ποτέ μουσουλμάνος δεν ενόχλησε τους Ορθοδόξους πιστούς ή κληρικούς κατά τη διάρκεια των Θείων Λειτουργιών ή άλλων μεγάλων εορτών.

Έχουν τα παραπάνω καμία σχέση με τη Λιβύη που προπαγάνδιζε η Δύση, για πολλά χρόνια, επί Καντάφι;

1 Απομαγνητοφωνημένες ομιλίες Ελλήνων ορθοδόξων ιερέων που έδρασαν στη Λιβύη μεταξύ των ετών 2002-2006.

ΑΦΕΛΕΙΣ ή ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΙ;

Φόρεσαν προβιές και μάσκες αρνίου κι ήρθαν στην αυλή μας σαν φίλοι οι εχθροί μας.
Ζήτησαν «γήνι και ύδωρ» και τους τα δώσαμε οι «αφελείς».
Υστερά έβγαλαν μαχαίρια και τσεκούρια και μας κτύπησαν.
Βίασαν τις γυναίκες και τις κόρες μας κι έκαψαν τα σπίτια μας.
Κι εμείς απορημένοι τραγουδούσαμε. ώσπου ήρθε η ώρα μπδέν

ΗΛΙΑΣ ΚΑΤΣΑΝΟΣ

Άγκος και ζωή

Αν έχεις άγκος και ταραχή θλίψης, πικρίας, οδύνης στον Χριστό μια θερμή Προσευχή την ποθούμενη θα σου φέρει γαλήνην. Αν του κόσμου η καταφρόνια τα στήθη σου φρικτά βαράινει η Θεία Χάρις πάντα αιώνια από το βάρος το αλαφράινε. Άνθρωπε, η εύκολη ζωή δεν είναι εύκολο πράγμα χρειάζεται ήθος, αρετή και του Χριστού η Ευλογία αντάμα. Δύσβατος δρόμος ειν' η ζωή γεμάτος μ' αγκάθια και σκίνα. Με του Χριστού τη Θεία πνοή τ' αγκάθια γίνονται κρίνα.

Π. Ρήγας

ΣΤΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

Είχα μία αδελφή μικρή μικρή σαν το λουλούδι μικρή έφυγε στον ουρανό στην πύραν για αγγελούδι η μάνα μου την έκλαψε της το έλεγε τραγούδι έκανα άλλη αδερφή με όρκο στην ψυχή μας να είμαστε αδελφικά σε όλη τη ζωή μας η μάνα μου την γνώρισε και μπήκε στην ψυχή της την αγαπούσε και πολύ σα νάτανε παιδί της έφυγε πικρή μεγάλη ο κάροντας την άρπαξε και δεν την πάρνουν πάλι. Εμεινα μία μοναχός έμεινα δύο μόνος και μου μείνε μες στην ψυχή από τις αδελφές ο πόνος. Παναγιώτης Τόλας Φιλόσοφος - Ερευνητής

Ο Μεφιστοφελής και το βρώμικο παιχνίδι του

της γνωστής μπαλαρίνας του λούνα πάρκ, προς μικρούς και μεγάλους. “ΠΑΙΞΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ”.

Η νεοποκίτικη πλέον μπαλαρίνα, απόλυτα διαβολική στην όψη της, ένας red devil, προσκαλεί τα ανύποπτα παιδιά για “παιχνίδι”. Την πρόσκληση την προσυπογράφει το κερασφόρο κρανίο, προδίδοντας μία ετέρα υπόδοξή, με στόχους σκοτεινής κπδεμονίας. Άλλα, όποιος δεν έχει καθαρό μέτωπο, κρύβεται κάτω από ποικίλα προσωπεία. Ειδικά οι σύγχρονοι παλιάτσοι, οι “υποκριτές” πάνω στην ετοιμόρροπη σκηνή της κοινωνίας, αυτοί που προσποιούνται, αποκρύπτοντες τις πραγματικές σκέψεις, διαθέσεις ή πεπιθήσεις τους, ώσπου φυσικά να “καταπέσει το προσωπείο” και να αποκαλυφθεί το παιχνίδι τους. Το ολοκληρωτικό μάντρωμα από τον Βεελζεβούλ τον θεό της κόπρου.

Έτσι λοιπόν, ο Μεφιστοφελής του Γκαίτε, ο κρυφός διάβολος που προσφέρει το ελιξήριο της νεότητος στον μεγαλογιατρό Φάουστ, παίρνοντας ως αντίτιμο την ψυχή του, ΤΩΡΑ σε νέα έκδοση, αποκαλυπτόμενος πλέον στις μέρες μας με ιδιάζοντα τρόπο. Η έως τούδε γνωστή “ωραία” μπαλαρίνα, μεταμορφώνεται τώρα σε “τέρας” προσκαλώντας ανερυθρίαστα (αφού ήδη είναι ερυθρά) και άκρως προκλητικά, τα παιδιά να πάιξουν μαζί της. Γιατί όχι και τους μεγάλους, που αρέσκονται στο παιχνίδι. Ταλαντεύοντας τα θύματά της σε έξαλλους ρυθμούς, με την ανάλογη τηχπτική “μουσική” επίρεια, τα ζαίζει, παίρνοντας τα μιαλά τους και κόβοντας την ανάσα τους, οπότε μετέπειτα προχωρεί ακάθεκτη και στην αναμόχλευση των παθών τους. Μη μας φαίνεται παράξενο! Ο εθισμός με τον Διάβολο -την όψη του, το όνομά του, τους συμβολισμούς του κ.λ.π.- προλειαίνουν το έδαφος για την καλύτερη γνωριμία του εξουσιαστού με τους εξουσιαζόμενους. Του δεσμοφύλακα με τους έγκλειστους.

Ας πειρεγασθούμε όμως επ' ολίγον, την έννοια του ρήματος “παίζω” και χρησιμοποιώντας την “νοηματική” γλώσσα, ας μεταφέρουμε στους σύγχρονους “κωφάλαλους”, το εύρος, αλλά και το βάθος της ελληνικής λέξης “παίζω” έναντι της ξερακιανής ξενικής λέξης “play”. “Παίζω”, σημαίνει διασκεδάζω, αστειεύομαι, χωρατεύω, χορεύω, χορεύω και άδω μαζί. Κάπως έτσι, παίζω παιχνίδι, παίζω μουσικό όργανο, αλλά και εμπαιζώ, περιπαίζω, κοροϊδεύω, περιγελώ. Η έννοια λαμβάνει ιδιόμορφη διάσταση, όταν παίζω άσκημα παιχνίδι εξαπατώντας κάποιον. Ειδικά όταν παίζω στην πλάτη κάποιου, οπότε και τον καρφώνω πισώπλατα. Όταν επίσης τον παίζω στα δάχτυλα, όταν παίζω με τις λέξεις ή με τα λόγια, αποφεύγοντας να μιλήσω ξεκάθαρα. Πολλές φορές παίζω και με την φωτιά, μη υπολογίζοντας τον κίνδυνο. Άλλοτε πάλι παίζω το τελευταίο μου χαρτί, βασιζόμενος στο εναιριζόμενον πλεονέκτημά μου. Ελάχιστοι στις μέρες μας παίζουν με ανοικτά χαρτιά, εξωτερικεύοντας την τιμιότητα και επέκεινα ειλικρίνειά τους. Οι πλείστοι, φτηνοί παπατζίδες, παίζουν σε διττό ταμπλό, κάποιοι έτεροι δε, απόγονοι του φαντομά, αρέσκονται να παίζουν θέατρο σκιών, διαφεύγοντας εντέχνως την σύλληψή τους. Εν κατακλείδι, οι ριψοκίνδυνοι τα παίζουν όλα για όλα...

Μήπως όμως τελικά κάποιες φορές, παίζουμε με πράγματα με τα οποία δεν θα έπρεπε να παίζουμε; Τυχαία ειπώθηκε από τους παλιούς “παίζω έν ωύ παικτοίς”

Αλλά ας επανακάμψουμε στο παιχνίδι, όπως το γνωρίζει ο πολύς κόσμος. Η θελκτική του έννοια, γοπιεύει μικρούς και μεγάλους, καθηλώνοντάς τους κάτω από την επιστασία του. Γ' αυτό ο Διάβολος, ως διαβολέας και ανέντιμος παίκτης, χρησιμοποίησε την λάμψη του παιχνιδιού ως θέλημα, με στόχο να προσεταιρισθεί τον άνθρωπο. Το μεγάλο παιδί! Τι άλλο ήταν η προσέγγιση

της Εύας από τον Σατανά στον Παράδεισο; Ένα παιχνίδι ύπουλο, ένα λογοπαίγνιο μέσω του οποίου ο Διάβολος μετέτρεψε την γυναίκα σε ευτελές παίγνιο του, αφού πρότερον εξέθεσε τον Θεό. Στη συνέχεια και ο άνδρας τελών παίγνιο της γυναικός, κατήντησε άθυρμα του Διαβόλου, μέσω της διαβολογύναικας που αναζητούσε απεγνωσμένα συνένοχο.

Κάπως ανάλογα ο Διάβολος, χρησιμοποίησε το παιχνίδι με τις ιδιότητες μορφές που θίξαμε, για να περιπαίξει παιγνιδεύσει πολλούς. Ακόμη και τον ίδιο τον Χριστό, μέσω του λογοπαιγνίου των ερωτήσεων που του απούθυνε μέσα στην έρημο, προσπάθησε να τον παιγνιδεύσει, εκπειράζοντάς τον τρεις φορές. Όμως η αντεπίθεση του Χριστού με το πγετικό παράγγελμα “ύπαγε, Σατανά” (Ματ. 4,10), έθεσε εκτός μάχης τον τελευταίο. Εκτός “παιχνιδιού”.

Παρόλα αυτά ο δειλός και ύπουλος παίκτης, καιροφυλακτούσε συνεχώς αποτυπώνοντας την στρατηγική του Χριστού, προκειμένου κάποια στιγμή να τον εκτρέψει από το έργο της σωτηρίας του. Όταν όμως άκουσε ο ελεεινός ωτακουστής την προσταγή του Χριστού, “άφετε τά παιδία καὶ μή κωλύετε αὐτά ἐλθεῖν πρός με των γάρ τοιούτων ἔστιν ἡ βασιλεία των οὐρανῶν” (Ματ. 19,14), τρομοκρατήθηκε δεινά ο ανέντιμος παίκτης, καθότι διείδε ότι κινδύνευε να βρεθεί εκτός παιχνιδιού, χάνοντας τα νιάτα, αν τα εν λόγω ακολουθούσαν το Χριστό. Οπότε ρίκτηκε στη βρώμικη μάχη προσεταιρισμού του ανθού της νεότητος, για να διασφαλίσει την τωρινή έναρξη της νέας εποχής του.

Έτσι οικειοποιούμενος απόλυτα την Κυριακή, την ημέρα του Κυρίου, απέσπασε τα νιάτα από το ιερό “παιχνίδι” του εκκλησιασμού και τα έριξε στα τερπνά παιχνίδια της ύλης. Όλα τα παιδιά και οι νέοι, απασχολημένοι στον ύπνο “της αδικίας”, μετά την προπυγηθήσα σατανική αγρυπνία στα σκοτεινά καταγώγια. Άλλα, σε κυριακάτικες και πάντοτε πρωινές αθλοπαιδίες, σκολές χορού, εκδρομές και έτερες “ψυχαγωγικές” ενασκολήσεις. Πέρα από όλα αυτά, τα ιδιόρρυθμα καταναγκαστικά έργα στις φυλακές του διαδικτύου μέρα νύχτα, ολοκληρώνουν τα σύγχρονα γκουλάγκ σε μέσω μιας παράξενης πρόδουσης και προπάτων ελευθερίας. Έτσι φτάσαμε, στα φανερά, να καλούνται τα παιδιά μας να “παίζουν” με τον Διάβολο. Γιατί όχι; Αφού τα πάντα στις μέρες μας έχουν ονομασθεί προοδευτικά, τα δε έτερα μεσαιωνικά. Οπότε γυμνισμός, ελεύθερες σχέσεις και πανεξουσιαλισμός, στην πρώτη γραμμή επικοινωνίας της νεότητος. Επιπροσθέτως η ομοιοφυλοφιλία των ημερών μας, “χοντράνει” ολονέν και περαιτέρω το παιχνίδι. Ένα παιχνίδι με παρελάσεις “υπερηφάνειας”, “γυμνοποδηλασίας”, “ορατότητος” μέσα στην ομίχλη της γύμνωσης, ψυχικής και σωματικής, και σύνθημα “στον διάολο η οικογένεια και η πατρίδα” για να επιβιώσουν ασύδοτα, τα ομώνυμα δίποδα της

“διαφορετικότητος” και του “δικαιωματισμού” Δύο όροι νέοι, για να μας γνωρίσουν με την νέα εποχή.

Την εποχή της έντονης αμφισβήτησης απάντων των θείων και αιωνίων αληθειών και θεοποίησης των υλικών απολαύσεων και υποταγής του κόσμου στην ειδωλολατρία της φιλαργυρίας και φιλοδονίας.

Το παιχνίδι στις μέρες μας, συνώνυμο της απάτης της συνωμοσίας, της προδοσίας, της αργυρολογίας, της εκμετάλευσης και του εμπορίου αποτελεί μία παραλλαγή του παιχνιδιού της αμαρτίας. Μιας αμαρτίας που έχει

καταστεί σιγά-σιγά η φοβερώτερη έξις. Η έξις όμως και ειδικά η εν λόγω, είναι ο δεσμοποιητικών αυθέντης. Αυθέντης δε κρυφός, αλλά στις μέρες μας πλέον φανερός, είναι ο Βελιάλ.

Όμως, “τίς δέ συμφώνησις Χριστώ πρός Βελιάλ” (Β' Κορ. 6,15).

Μήπως ήλθε η “Ωρα του άπενα” από την έδρα του τελευταίου, διακόπτοντας κάθε σχέση μαζί του και η επάνοδος στο σπίτι του Θεού πατέρα μας;

Δεν βλέπουμε ότι ευρισκόμενοι στην αρένα της κραιπάλης, ανοίγουν ολονέν και άλλες σιδερόπορτες των κλουβιών των παθών μας και οριούν πάνω μας κατασπαράσσοντάς μας;

Αλλά δυστυχώς, κάποιος κανόνας του παιχνιδιού επιτάσσει, να παραμένει ο πτηπμένος μέσα στον λόγω, μπήπως και νικήσει.

Αυτό το παιχνίδι όμως, δεν έχει ούτε κανόνες, ούτε όρια, οπότε.

“Πότε Βούδας, πότε Κούδας, πότε Ιησούς και Ιούδας, έχω καταλάβει ήδη της ζωής μου το παιχνίδι...” προλαβαίνει το βλάσφημο άσμα, εντάσσοντας και τον ίδιο τον Χριστό μέσα στην ανθρώπινη βρωμιά.

Δυστυχώς όμως, ο Ιούδας μπορεί να εξέλειψε, αλλά άφοσε απογόνους πάμπολλους και αυτοί δεν αρκούνται στα τριάκοντα.

“Λεφτά όμως υπάρχουν”, οπότε αμείβονται αδρά οι εν λόγω, και το παιχνίδι συνεχίζεται... ολονέν και χοντρότερο.

Τούτη την ώρα έρχεται στη θύμη μου ο απόποκος των λόγων του αειμνήστου αρχιμανδρίτου Επιφάνιου Θεοδωρόπουλου: “Πονώ και αγωνώ για την πορεία του Ελληνικού Έθνους, το οποίο συνεχώς αφελλινίζεται, αποχριστιανίζεται, αποχρωματίζεται, αποκόπτεται από τις ρίζες του και κάνει τα στοιχεία της ταυτόπτος του”. Προς στιγμή τα λόγια αυτά με συνθλίβουν, αλλά τελευταία στιγμή παίρνων κουράγιο, καθότι οι πολυλάλητες νέες ταυτόπτες θα μας προσδώσουν τα στοιχεία που κάσαμε. Της υποταγής! ΟΧΙ όμως στον Χριστό, αλλά στον Διάβολο. Ας παίξουμε μαζί του πλέον, είτε θέλουμε είτε όχι.

Βοήθεια μας!

Αρίσταρχος

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 7η συνέξεια από την 26η Ομιλία 5/6/1981

«Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολύ, ὅτι οὐδὲις ἄξιος εὐρέθη ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὕτε βλέπειν αὐτό.» (Αποκ. 5, 4)

Εἶναι λοιπόν φανερόν ἀπό ἐδῶ –κινεῖται πάρα πολύ σπουδαῖο αὐτό· νά το σημειώσουμε—ὅτι τότε, ἀφοῦ στήν τριμερῆ ὑπόδιαιρεσί τῆς κτίσεως δέν εὐρίσκεται κανένας, ἄρα τὸ «ἐσφαγμένον ἄρνιον» δέν εἶναι κτίσμα. Προσέξτε: δέν εἶναι κτίσμα! Ἅρα τί εἶναι; Εἶναι ὁ Θεός! Ἅρα τὸ «ἐσφαγμένον ἄρνιον», ξαναλέγω, δέν εἶναι κτίσμα!... Ποῦ εἶναι οἱ Χιλιασταί, πού λέγουν ὅτι ὁ Υἱός εἶναι κτίσμα, βλασφημοῦντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;...

Τό ὅτι δέν μποροῦσε κανείς νά ιδῇ καί, πολύ παραπάνω, νά ἀνοίξῃ τὸ «βιβλίον» δείχνει, ὅπως σᾶς εἴπα, αὐτό το μυστηριῶδες τοῦ μέλλοντος, τίς ἄγιες βουλές τοῦ Θεοῦ καί τὸ ἀπροσέλαστον τῆς γνώσεως, ἀπό πλευρᾶς ἀνθρωπίνης προγνώσεως. Δέν μποροῦμε νά προγνωρίσουμε τίποτε, οὕτε νά προϊδωμεν τίποτε.

Ακόμη πρέπει νά ξέρωμε ὅτι ἡ προφητεία ἀνήκει στὸν χῶρο τοῦ Θεοῦ· ὁ ἀνθρωπὸς δέν μπορεῖ νά χαλκεύσῃ προφητείαν. Ἐκεῖνο πού σᾶς εἴπα προηγουμένων εἶναι κατ' εἰκασίαν· πολύ δέ παραπάνω τὸ νά προβλέψῃ κάποιος τί μπορεῖ νά γίνη σέ εἴκοσι χρόνια: «τὸ μέλλον τῆς ἐπιστήμης, ὅπως λέμε, σέ εἴκοσι χρόνια ἡ σέ πενήντα ἡ σέ ἑκατό». Αὐτὸ ὅμως εἶναι μία εἰκασία, καί δέν μποροῦμε ποτέ νά πούμε λεπτομέρειες· μά ποτέ! Ἡ προφητεία, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι στὸν χῶρο τοῦ Θεοῦ· καί συνεπῶς, ἐφ' ὅσον μόνη ἡ Ἐκκλησία μας προσφέρει τὴν προφητεία, εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή πίστις. Οὕτε ὁ ἀνατολικός διαλογισμός ἔχει προφητεία, δηλαδή ὁ Βουδισμός, οὕτε ἄλλα φρούτα τῆς ἐποχῆς ἀπό τὴν Ἀνατολή ἐρχόμενα καί ἐγκαθιστάμενα

εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον, καί μάλιστα εἰς αὐτήν τὴν φτωχή ταλαιπωρη πατρίδα μας. Μόνον ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθής, γιατὶ μόνη αὐτή κατέχει τὴν γνῶση τοῦ μέλλοντος, πού εἶναι ἡ προφητεία, ἡ ὁποία ἀνήκει, σᾶς εἴπα, στὸν χῶρο τοῦ Θεοῦ.

«Καὶ ἐγὼ», λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, «Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολύ, ὅτι οὐδὲις ἄξιος εὐρέθη ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὕτε βλέπειν αὐτό.» (Αποκ. 5, 4), Καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα πολύ, γιατὶ δέν βρέθηκε κανένας, κανεῖς δέν βρέθηκε ἄξιος, οὕτε νά τὸ βλέπῃ οὕτε, πολύ παραπάνω, νά τὸ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον.

Αὐτός ὁ παρατατικός, «ἔκλαιον», δείχνει ὅτι ἀνεζητεῖτο ἀνά πᾶσα στιγμή μία λογική ὑπαρξία ἀπό τὴν κτιστήν δημιουργία, γιά νά μπορέσῃ νά πῆ αὐτήν τὴν τυχόν ἀγαθήν ἔκβασιν τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας —αὐτή εἶναι ἡ Ἰστορία— ἀπό τούς διωγμούς πού ύφισταστο· ἀλλά δέν εύρισκετο καμμία κτιστή λογική ὑπαρξία. Καί, ἐφ' ὅσον ὁ Εὐαγγελιστής συμπαθῶς ἐφέρετο πρός τὴν Ἐκκλησίαν καί βλέπει ὅτι δέν ύπάρχει κανείς πού νά ἀποκαλύψῃ ποιο τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, «ἔκλαιο πολύ».

«Ὥ, Κύριε, θά λέγε ἐκεῖ ἐν παρενθέσει ὁ Εὐαγγελιστής, θά διωκώμεθα διαρκῶς; Θά τρέχουμε σάν τούς ποντικούς μέσα στὶς τρύπες τῆς γῆς, γιά νά σέ λατρεύσωμε;... Θά μᾶς σκορπίζουν οἱ ἔχθροι σου σάν τὰ παιδιά τοῦ λαγοῦ;... Θά τρέχωμε ἀπό 'δῶ καί θά τρέχωμε ἀπό 'κει;... Κοίταξε, Κύριε· ἐγώ εἴμαι στερημένος τοῦ ποιμνίου σου, τῶν λογικῶν σου προβάτων· ἐγώ εἴμαι ἔξόριστος εἰς τὴν Πάτμον· δέν βλέπω τούς δικούς σου· ἐγώ κι Ἐσύ, Ἐσύ κι ἐγώ. Ποῦ εἶναι τὸ ποιμνίο σου; Σκορπισμένο. Πόσο, Κύριε, θά κρατήσῃ αὐτό; Πάντοτε; σ' ὀλόκληρη τὴν Ἰστο-

ρία; μέχρι πού νά ξανάρθης, Κύριε; Πές μας. Κανεῖς λοιπόν δέν ύπάρχει πού ν' ἀποκαλύψῃ τί θά γίνη εἰς τὸ μέλλον; Σέ παρακαλῶ, Κύριε· πές μας!...». Καί ὁ Εὐαγγελιστής κλαίει. Κλαίει! Διαρκῶς κλαίει!... Καί μάλιστα αὐτό ἰδιαιτέρως τὸ «ἔκλαιον πολύ» αὐτό θά πῆ· παρατεταμένα καί πολύ.

Εὗτε κάποιος: «Χωρίς δάκρυα δέν ἔγραφη ἡ Ἀποκάλυψις· οὕτε μπορεῖ νά κατανοηθῇ χωρίς δάκρυα!...».

Ἄγαπητοί μου, αὐτό θά ἔλεγα ὅτι ισχύει καί γιά ὀλόκληρη τὴν Ἀγίαν Γραφήν· προσέξατε τὸ αὐτό. Ἐάν πάρωμε στά χέρια μας τὸ βιβλίο αὐτό, τὴν Ἀγίαν Γραφήν, καί τὸ διαβάζουμε ἀκαδημαϊκά, ὅπως θά διαβάζαμε τὰ βιβλία τῆς τοπέτης πού κυκλοφοροῦν μέτα ποικίλα μυθιστορήματα, τότε ποτέ δέν θά γνωρίσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ βιβλίου, παρά μόνο τὸ γράμμα. Γιά νά καταλάβωμε τὸ πνεῦμα τοῦ βιβλίου, πιστέψτε με, πρέπει νά χύσωμε δάκρυα πάνω στὸ βιβλίο αὐτό! Δάκρυα... ποικίλα δάκρυα! Δάκρυα ἀπορίας καί ἀναζητήσεως τῶν βαθέων: «Κύριε, τί σημαίνει αὐτό πού διαβάζω ἐδῶ; ἀποκάλυψε μοῦ το· φανέρωσέ μοῦ το·».

ἡ δάκρυα χαρᾶς καί ἱκανοποίησεως, ἀπό τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἡ δάκρυα πού ἔρχονται ἀπό τὴν συναίσθησιν τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς πολύ μεγάλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! πάντως μέ δάκρυα. Τό βιβλίο αὐτό δέν ἀνοίγει χωρίς δάκρυα! Άκούσατε το, νά τὸ ξέρετε. Σᾶς παρακαλῶ πολύ νά τὸ καταλάβωμε αὐτό.

Πάντως, ἀπό τὴν ὀληνή σκηνή πού βλέπομε, εἶναι ὁ Πατήρ, πού κρατάει τὸ «βιβλίον» —Κανεῖς δέν τὸ βλέπει στὴν νεκρῶν;. Ἄν τοῦ τὸ πούμε, τότε ἔχομε τὸ δικαίωμα νά τοῦ πούμε «Μή κλαῖς!». Καί ὁ Κύριος, ὅταν εὔπειρες τὴν χήρα «Μή κλαῖς!», εἶχε μπροστά Του τὴν ἀνάστασι τοῦ γιοῦ της. Αὐτό εἶναι τόσο σπουδαῖο.

Τοῦ ὅτι τὸ κρατάει στὸ «δεξεὶ χέρι» Του κι ἐτοιμάζεται νά τὸ δώσῃ σέ κάποιον. Ἀλλά σέ ποιόν; ποῦ; πῶς;... εἶναι ἐπίσης ὁ ἄγγελος πού φωνάζει καί ὁ Ἰωάννης πού κλαίει.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο τὸ ἔξης· λέει παρακάτω: «Καὶ εἰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· μή κλαῖε· ίδού ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ρίζα Δαυΐδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἐπτά σφραγῖδας αὐτοῦ.» (Αποκ. 5, 5). Μή κλαῖς!

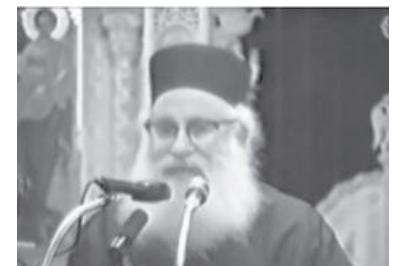
Ποιός τοῦ τὸ εὔπειρες;

«Ἐνας ἐκ τῶν πρεσβυτέρων.» Τί ώραία! ἀληθινά συγκινητική είκόνα.

Πολλές φορές σέ κάποιον πού κλαίει ἀπαρηγόρητα τοῦ λέμε: «Μή κλαῖς!». Άλλα, ὅταν ἐτοιμάζωμαστε νά πούμε σέ κάποιον νά μήν κλαίη, πρέπει νά ἔχωμε ἔτοιμο καί τὸν λόγον πού θά τὸν κάνῃ νά μήν κλαίη. Θά τοῦ πούμε νά σταματήσῃ, ἀλλά θά τοῦ ἀναφέρουμε κι ἔμεις τὸν λόγον ἐκεῖνον πού δέν θά ξανακλάψῃ πιά.

«Οταν ὁ Κύριος εὔπειρε εἰς τὴν χήραν τῆς Ναΐν «μή κλαῖε» (Λουκ. 7, 13), τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· ἡ δάκρυα πού ἔρχονται ἀπό τὴν συναίσθησιν τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς πολύ μεγάλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! πάντως μέ δάκρυα. Τό βιβλίο αὐτό δέν ἀνοίγει χωρίς δάκρυα! Άκούσατε το, νά τὸ ξέρετε. Σᾶς παρακαλῶ πολύ νά τὸ καταλάβωμε αὐτό.

«Ἐνας λοιπόν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων» εὔπειρε: «μή κλαῖς», μή κλαῖς. Ο «πρεσβύτερος» αὐτός —ἐνθυμεῖσθε τὴν εἰκόνα τῶν «ἴκοσι τεσσάρων πρεσβυτέρων» γύρω ἀπό τὸν «θρόνον τοῦ καθημένου»—, ὡς ἀνήκων εἰς τὸ ἀνθρώπινο γένος, συμμερίζεται τὴν θλῖψιν τοῦ

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

Ιωάννου. Ἐπειδή τώρα αὐτός ὁ «πρεσβύτερος» ἀνήκει εἰς τὸν οὐράνιον χῶρον, βλέπει καὶ ἀτενίζει τὸν Χριστόν ως νικητήν καὶ δυνάμενον νά ἀνοίξῃ τὸ «βιβλίον», γ' αὐτό καὶ λέγει στὸν Ιωάννην: «Μήν κλαῖς!».

Αὐτή εἶναι ἡ παρηγορία τῶν Ἀγίων, πού δίδουν εἰς τούς πιστούς πού εύρισκονται ἐδῶ εἰς τὴν γῆν. «Ω, αὐτή ἡ παρηγορία!... Ξέρετε δέ ὅτι εἰς τὴν κορυφήν τῶν Ἀγίων εἶναι ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Γ' αὐτό λέμε ὑπέρΑγία.» Οχι Ἀγία· ὑπέρΑγία! εἰς τὴν κορυφήν! Καί ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος παρηγορεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ἡ παρηγορία τῶν Ἀγίων. Εἶναι πολύ μεγάλη ἡ παρηγορία τῶν Ἀγίων. Οσοι μάλιστα ζοῦν τὴν θλῖψιν τοῦ κόσμου τούτου ἔνεκα τοῦ Χριστοῦ, ζοῦν αὐτήν τὴν θλῖψιν, τὴν κατά Θεόν θλῖψιν, τότε συχνά ἐπιτρέπει ὁ Θεός εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τούς Ἀγίους Του νά δίδουν παρηγορία εἰς τούς πιστούς μέ διαφόρους τρόπους. Δέν σᾶς λέγω ποιούς τρόπους· πολλούς τρόπους. Δίδουν παρηγορία εἰς τούς πιστούς· μεγάλη παρηγορία!

Αὐτός ὁ «πρεσβύτερος» ὄμιλει εἰς τὸν Ιωάννην καὶ δέν λέγει τὸ ὄνομα Ιησοῦς Χριστός, ἀλλά λέγει δύο ἄλλα· χρησιμοποιεῖ δηλαδή δύο ἄλλα ὄντα· πασίγνωστα, ὡς χριστολογικά χωρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 112 ον

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΠΡΟΗΟΥΜΕΝΟ)

του πρεσβύτερου
Ευστάθιου Κολλά Ορδόδοξος Θεολόγος,
εκκλησίας συντίγορος, επίτιμος πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

Γ. Το Βασιλικό Αξίωμα του Χριστού

Το πρόσωπο του Ιησού Χριστού
Ανάλυσή του: Δύο Φύσεις, (Θεία και
ανθρώπινη), Ένα Πρόσωπο.

Ακολουθίες του Χριστολογικού

Δόγματος της Χαλκηδόνος: Βασική θέση της περί Ιησού Χριστού διδασκαλίας είναι η εξής: Τα πάντα στο Χριστό αναφέρονται στο Πρόσωπο Του, ήτοι ο, τι και αν λέμε, θα εννοούμε και θα σκεπτόμαστε το Πρόσωπο αυτό του Χριστού. Στο Πρόσωπό Του υπάρχει η ένωση και η ταύτιση των πάντων και από τη θέση αυτή προκύπτει:

1. Κοινοποίηση ή Αντίδοση τ

συνέχεια
από τη σελ. 1

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΣΥΖΥΓΙΑ ΚΑΙ Ο «ΓΑΜΟΣ» ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

τής Συνταγματικού Δικαίου Παν/μίου Θράκης) και πολλοί άλλοι εξ ίσου έγκριτοι Συνταγματο-λόγοι αποφαίνονται γιά την αντισυνταγματικότητα το λεγομένου «γάμου» των ομοφυλοφίλων, ότι δηλαδή η παραβιάζει θεμελιώδεις, απόλυτα κατωχυρωμένες και ως «δόγματα» ανεπίδεκτες αλλαγής και μη αναθεωρητέες διατάξεις του από 200 και πλέον ετών ισχύοντος Συντάγματος, ακόμη και του προοιμίου του, του τελευταίου διατηρητέου και για Ιστορικούς κατά τον κ. Γεώργιο Κατρούγκαλο λόγους.

Επί πλέον αντίκειται, δηλαδή αντιβαίνει στην καθεστηκούσα Δημόσια Τάξη και προσβάλλει τα χροντά ήθη στη Χώρα μας (άρθρο 5 & 1 του Συντάγματος).

Ο «μαύρος κύκνος» του επισυναπομένου «δένδρου του κακού» και οι διάφορες σκοπιμότητες απαξιώσαν εκκωφαντικά θεμελιώδεις διατάξεις και ιδίως το Προοίμιο του Συντάγματος μας και το κατέστησαν κουρελόχαρτο, ενώ έπρεπε να ισχύει «Τα του Καίσαρος των Καίσαρι» δηλαδή (στο Σύνταγμα!) Καίσαρ είναι η Αγία Τριάς.

Με τηνηφάλια προσέγγισή μας προς τους ομοφυλοφίλους συμπολίτες μας δηλώνουμε ότι και ο Χριστός είπε στη μοιχαλίδα «... ούτε εγώ σε κατακρίνω. Ύπαγε και μπέκτι αμάρτανε». Δεν τους μισούμε. Σεβόμαστε και κατανοούμε την αδυναμία τους αλλά όχι την «υπερηφάνειά τους». Δε θεωρούμε τη θηλυπρεπή συμπεριφορά τους γενετική ανωμαλία, συνδεομένη με DNA, γιατί δεν κληρονομείται αλλά είναι προϊόν της στρατηγικής πατρικής οικογενειακής απόσφαιρα και στέψη με σχετική την ανατροφή τους σε ψυχολογικά αρρωστημένο συγγενικό ή οικογενειακό περιβάλλον, σε έλλειψη γονείκων προτύπων, σε δυσλειτουργικές οικογένειες με κίνδυνο αυτό να επανεμφανισθεί και στα τυχόν υιοθετούμενα από ομοφυλοφίλους παιδιά ως και περαιτέρω κίνδυνο εμφάνισης του θεσμού της πολυγαμίας στην κοινωνία μας εκ του κορεσμού προφανώς εκ της μονογαμικής τους σχέσης.

Εισάγονται θεσμοί ξένοι προς την Ελληνικήν πραγματικότητα, καίτοι με το ισχύον και επαρκές σήμερα Σύμφωνον συμβίωσης παρέχονται πλήρη και αναφαίρεται σ' αυτούς αστικά δικαιώματα ουδεμία δε υπάρχει ανάγκη προσθέτων κατοχυρώσεων και γιά κανέναν.

Δεν μπορεί η ομοφυλοφιλική κατάσταση να αποτελέσει και στη Χώρα μας προνομιακό βιογραφικό διαβατήριο και κριτήριο προτίμησης για θέση ή εργασία στην κοινωνία μας.

Γράφτηκε προσφάτως και δε δια-ψεύσθηκε ότι στη Γαλλία επελέγη ως Πρωθυπουργός ο πρώην Υπουργός Γαβριέλ Ατάλ εξ αιτίας αποκλειστικώς της δεδηλωμένης ομοφυλοφιλίας του.

Με το λεγόμενο «γάμον» ομοφυλοφίλων παραβιάζονται βάρβαρα τα συνταγματικά άρθρα 3, 16 (& 2), 21 (& 1) που προστατεύουν και κατοχυρώνουν οικογένεια, παιδιά και παιδεία, που καλλιεργούν τη θρησκευτική συνείδηση των μαθητών, η οποία (θρησκευτική αγωγή) κυρίως αποτρέπει το μεταξύ τους bullying.

Ποιός παιδαγωγός ή αστυνόμος θα μπορεί στο εξής και για πόσο καιρό να αποτρέπει την τυχόν εμφάνιση σχολικού bullying σε παιδιά, τα οποία με πολιτειακό νόμο υποχρέωνται να μεγαλώνουν εντός ομοφυλοφιλικών οικογενειών;

Οικογενειών δηλαδή στις οποίες λείπει ο σύνδεσμος «και» (που αποτελεί το μεταξύ των γονέων αδιάρρηπτο σύνδεσμο), δηλαδή τους παιδιά να δρα ως μόνιμος μεταξύ τους συνεκτικός κρίκος και των δύο συζύγων ακόμη και μετά την διάλυση του γάμου τους;

Δυστυχώς και στη Χώρα μας η διαδικασία υιοθεσίας καθυστερεί πολύ, η δε αναδοχή δεν αποτελεί και την καλλίτερη λύση για τα παιδιά προβληματικών οικογενειών, επειδή το χρηματικό κίνητρο των αναδόχων (οικογενειών) συνήθως υπερτερεί του πραγματικού ενδιαφέροντός τους γι' αυτά τα δυστυχήματα του Θεού.

Τεμπέληδες δηλαδή με ενδεχομένως και δικά τους παιδιά, αποβλέποντες στο σχετικό κρατικό επίδομα, αναλαμβάνουν 2,3 ή και 5 παιδιά ως ανάδοχοί τους, τα παραμελούν στην TV ή στο smart κινητό από το πρωΐ μέχρι το βράδυ -όλη την ημέρα-, δηλαδή τα διαβάζουν, περνούν έτσι τα χρόνια και όταν ενηλικιωθούν (οπότε αναγκαστικά πάνε και το επίδομα) βλέπουμε το αποτέλεσμα να αποδίδονται στην κοινωνία, τα μεν αγόρια, ανεπάγγελτα, να τρέπονται στην παραβιάση και στα ναρκωτικά, τα δε κορίτσια στο αρχαιότερο επάγγελμα.

Η ιδρυματοποίηση είναι μία άλλη πληγή αν δεν ξεκινά από θρησκευτική βάση ανατροφής, όπως πχ την Κιβωτός του Κόσμου, την οποίαν όμως βιάστηκε το «βαθύ» λεγόμενον Κράτος να την κλείσει.

Το καινοφανές για την Ορθόδοξην Πατρίδα μας νομοθέτημα παραβιάζει ακόμη και τον από το Μοδεστίνο, νομικό σύμβουλο του σοφού ειδωλολάτρη αυτοκράτορα Μάρκου Αυρηλίου, κλασικό περί το 250 μ.Χ.

συνταχθέντα, ορισμό του γάμου : Nuptiae sunt maritis et femini conjunctio et consortium omnis vitae divini et humani communication = Γάμος εστίν ανδρός και γυναικός συνάφεια και συγκλήρωσις του βίου παντός, θείου τε και ανθρωπίνου δικαίου κοινωνία.

Η επικαλουμένη Ισότητα των φύλων μέσα στο γάμο μεταφράζεται σε αιμοβία σεβασμό, στο οποίον (γάμον) ο καθείς των συζύγων δέχεται και κάνει συχνά και ένα βήμα προς τα πίσω, έστω βήμα μικρό, για να διατρηθεί ο γάμος, ιδίως όταν υπάρχουν και παιδιά.

Το ολέθριο, σκοταδιστικό και βίαιο αυτό νομοθέτημα ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου στη νομοθεσία μας, είναι χριστιανικά και εθνικά απαράδεκτο και εξοργιστικό, αφού ανατρέπει την Ελληνική κοινωνική ισορροπία και πλήττει ευθέως την έννοια της οικογενείας, όπως μέχρι σήμερα την ξέραμε στη Χώρα μας, αφού μέχρι σήμερα την θρησκεία συμπλέει με το Ελληνικό Σύνταγμα. Γι' αυτό και την επιψήφιση του «γάμου» των ομοφυλοφίλων καταργεί το Ευαγγέλιο.

Σκεφθείτε οι Στρατιωτικές Σχολές να βγάζουν Στελέχων με αυτήν την ιδιαιτερότητα, καίτοι αυτά τα στελέχη δεν μπορούν να επιδείξουν «ανδρείαν» αν δε κάποτε χρειασθεί, να οδηγήσουν υπό την πηγεσία τους τις στρατιωτικές δυνάμεις της Χώρας μας σε πόλεμο μήπως αυτοί πρώτοι γίνουν ριψάσπιδες, γιατί σαν στρατιωτικός γιατρός θυμάμαι ότι κάποτε εθεωρούντο παντελώς ανίκανα για στράτευση άτομα περάνθητη μπτρόπτη πατοελούσε κοινωνικό άνειδος (με καρακτηριστικές και γνωστές τις λέξεις μούλος, μπάσταρδος κλπ).

Το λεγόμενο «δικαίωμα» των ομοφυλοφίλων για παιδιά είναι απολύτως νοστρό και διαστροφικό, επικρέμαται δε ως διαιρέσιμο σπάθη επί των κεφαλών των Ορθοδόξων Ελλήνων καθολικώς διαμαρτυρούμενων. Sumptum jus summa iuris !

Τα Σύμφωνα συμβίωσης μεταξύ ετεροφύλων το 2022 στη Χώρας μας, σύμφωνα με τα δεδομένα της ΕΛΣΤΑΤ, ανήλθαν στα 13.550, ενώ μεταξύ ομοφυλοφίλων έφθασαν στα 507, εξ αυτών 394 μεταξύ ανδρών και 113 μεταξύ γυναικών.

Θρησκευτικοί γάμοι το 2022 έγιναν περί τις 22.000 και άλλοι τόσοι πολιτικοί.

Δυστυχώς στις συμβίωσης των ομοφυλοφίλων ούτε οι άνδρες νυμφεύονται, ούτε οι γυναίκες υπανδρεύονται μεταξύ τους, έκαστος δε εξ αυτών, με τον πανηδονισμό και τον απομικρό φιλοδονισμό του, συμπεριφέρεται προς τον έτερον ως λύκος προς λύκον, παρά τις ανόπτες και αισχρές πολύχρωμες παρελάσεις υπερηφανείας τους (=gay pride). Η Τουρκική λέξη pust σημαίνει εντροπή, όπως και ο παλαιότερος (αλλά σκοτώμως τα τελευταία ιδίως χρόνια εγκαταλειφθείς) όρος κίναιδος περιλαμβάνει ως δεύτερο συνθετικό τη λέξη αιδώς,

που σήμερα λείπει.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού δεν έχει άλλο όπλο από τον αφορισμό. Η Εκκλησία δεν είναι δεσποτικό τσιφλίκι κανενός και πας έργων ή λόγω διαφωνών με τη διδασκαλία της αποτελεί γιά την Ορθόδοξη και Ορθοπραξία persona non grata. Τους αποδέχεται όλους, όσοι αποδέχονται την αλήθειά της. Τους απέχοντας Βουλευτές από την ψηφοφορία δεν μπορεί η Εκκλησία να τους θεωρεί μέλη της, επειδή με την αποχή τους αυτή προδίδουν την αλήθειά της.

Οι τρεις Εξουσίες (νομοθετική, εκτελεστική & δικαστική), καίτοι μεταξύ τους φαίνονται να είναι εντελώς ανεξάρτητες πάμια από την άλλη, αλληλο-συμπληρωμέναι, τα δε πολιτεύματα κατά θαύμα δίδουν την ομολογία πίστεως και συμπλέουν με το Τριαδικό Δόγμα σε μιά ευνομούμενη πολιτεία, όπως ακριβώς επί της τρισυποστάτου αλλά συγχρόνως και ενιαίας Αγίας Τριάδος, επί της Οποίας ολόκληρο το οικοδόμημα του Ελληνικού Συντάγματος εξ αρχής έχει θεμελιωθεί.

Με το παράλογο, δικαστικό, δυστοπικό, ουποτικό και απολύτως αντισυνταγματικό αυτό νομοθέτημα -έκτρωμα- εισάγεται και στη Χώρα μας ο όρος Γονέας Α και Γονέας Β, εκθεμελιούται το ίδιο το Σύνταγμά μας και πάσα έννομος τάξις στην Ορθόδοξην Ελλάδα μας διαταράσσεται, οδηγούμαστε στην πανθροπεία, επεκτείνεται δε και στη Χώρα μας «ο αποχριστιανισμός των ΗΠΑ και της Ευρώπης» ως το υπό έκδοση αυτό το μήνα από την Εφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» σχετικό ομότιτλο βιβλίο του πολυγραφωτάτου συγγραφέως κ. Φιλολάου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Διδάκτορος Νομικής.

Θυμίζω ότι με τα απολύτως αντισυνταγματικά άρθρα 347-348 του Ν. 4957/2022 (ΦΕΚ Α' 141/21.07.2022) εφιμώθη τελείως ο Ορθόδοξος Κλήρος της Πατρίδος μας, καίτοι ο λόγος του Θεού ου δέδεται.

Η από τον καιρό των αλήστου μηνίμης μηνημονίων αντουσκητική συνήθεια των αντιπροσώπων του λαού στην Ελληνική Βουλή (των βουλευτών της συμπολιτεύσεως αλλά και της αντιπολιτεύσεως) να ενημερώνονται για τα Νομοσχέδια από τον Τύπο και τα ΜΜΕ ωδήγησε στην απαράδεκτη και επικίνδυνη παχυλή άγνοια περί της αντι-συνταγματικότητος των δύο (ανωτέρω) άρθρων (γιατί προφανώς ελληπώς ή και

